

Thầy À! Em Nói Em Yêu Thầy. Được Chứ

Contents

Thầy À! Em Nói Em Yêu Thầy. Được Chứ	1
1. Gặp Lại, Và Câu Chuyện Cực Kỳ Hi Hữu...	2
2. Mọi Chuyện Không Như Mà Nghi Đâu!	5
3. Nghi Ngờ, Bảo Vệ, Nhờ Thầy “làm Gì ” Nhỏ Rồi Sao?!	8
4. Ngủ Lại	11
5. Quá Khứ.	13
6. Nơi Bí Mật Của Chúng Ta	16
7. Điệp Viên 007 Không Bao Giờ Bị L... Á Lộ Rồi!!!	19
8. Thanh Trà	21
9. Mỹ Linh Thứ Hai?!	23
10. Một Sự Sắp Đặt... “vô Tình”	24
11. Thánh Linh Tội Nghiệp.	26
12. Tình Cảm Thật Sự...	29
13. Giáng Sinh	34
14. Rắc Rối	36
15. Điều Không Ngờ...	38
16. Là Bad Ending Hay Happy Ending?!	40

Thầy À! Em Nói Em Yêu Thầy. Được Chứ



Giới thiệu

. . . _Em nói em yêu thầy đó! Thầy nghe rõ không?!. . . nè, tại sao thầy lại cười?! Có gì mắc cười s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-a-em-noi-em-yeu-thay-duoc-chu>

1. Gặp Lại, Và Câu Chuyện Cực Kỳ Hi Hữu...

_Vậy là kết thúc khoảng thời gian thực tập của thầy. Cảm ơn các em đã giúp đỡ thầy trong thời gian qua! _sau câu nói của anh là một tràng pháo tay. Nhưng khác với những tràng pháo tay đó, khuôn mặt của những người có mặt tại lớp lại mang một vẻ mặt buồn khó tả.

_Các em cứ tự nhiên trò chuyện với thầy... _Cô Thanh nói, nhanh chân đi ra khỏi lớp. Lúc đi qua, cô khẽ chạm nhẹ vào vai anh. Cô cũng buồn...

Anh chỉ cười, nhưng là nụ cười buồn. Anh vốn rất ghét sự tạm biệt...

Cuối lớp, một cô bé đang chăm chú viết viết gì đó. Những người không biết, cứ nghĩ cô bé chăm chỉ. Nhưng thực chất, cô đang vẽ. Cô không thích cái không khí nhào nhao như thế này.

Cảnh Phong bước đến, ngồi xuống bên cạnh Mỹ Linh. Đúng là học sinh, cái gì cũng có thể làm to ra được. Riêng cô bé này lại khác, Mỹ Linh có vẻ trưởng thành hơn các bạn cùng trang lứa. Dù là học sinh nhưng cô bé luôn là người giúp đỡ anh mỗi khi anh có chuyện gì khúc mắc trong cuộc sống, cũng như công việc. Trong khoảng thời gian ở đây, anh phải cảm ơn cô bé nhiều.

_Thầy phải đi sao?! _giọng nói thổ thổ vang lên bên tai làm anh chú ý. Đôi mắt to hí một mí phía sau gọng kính vuông màu trắng vẫn đang chăm chú nhìn vào tờ giấy trắng trước mặt. Ngỡ như lời nói đó không giành cho anh.

_Ừm... Thầy phải đi, có gì muốn nói với thầy không?! _Đôi mắt của anh nhìn về phía những học sinh đang nhao nhao mang những cây kẹo, chiếc bánh để làm bữa tiệc chia tay cho anh. Học trò, đúng là lứa tuổi vui vẻ và vô tư nhất.

_Không có!!! _đúng là vô tư, nhưng đây là đến vô tâm luôn rồi. Đôi môi khẽ đỏ mọng, khẽ mỉm.

_Chỉ có nhiều đó thôi sao?! _Cảnh Phong thở dài, đây là lần đầu tiên có người phủ phàng với anh như thế.

_... Em sẽ nhớ thầy... _một lời nói nhẹ như gió, cứ như chỉ để cho anh nghe. Dù nó nhỏ nhưng cũng đủ ột người thầy như anh cảm thấy ấm lòng.

_Ừm... Thầy cũng sẽ nhớ em!

_Thầy mệt quá, cho thầy mượn một lát... _nói rồi anh để đầu của mình lên đôi vai gầy của cô bé.

_Nè... Thầy thôi đi!!! Chúng ta đâu có thân như vậy chứ!!!

_Thầy à! Ra chơi chung với bọn em đi!!! Hôm nay lớp 6A1 tụi em sẽ chăm sóc thầy chu đáo. _Minh Phương bỗng từ đâu xuất hiện, nín tay Cảnh Phong dẫn anh đến trung tâm của lớp học.

_Mỹ Linh, ra chơi chung luôn đi! _Minh Phương trước khi đi không quên mời đứa bạn thân của mình góp mặt.

_Tao không thích, mày đi đi!!! _Cô bé lại xoay đi, tiếp tục hoàn thành bức vẽ của mình.

_Vậy tao đi trước đó nha!!!

...

Anh đứng trước cổng ngôi trường cấp 2 mà anh đã thực tập trong suốt thời gian qua. Anh sẽ nhớ nó, Sun_Moon ta sẽ trở lại!!!

Năm nay là năm lớp 7. Mỹ Linh được chọn làm hội phó hội học sinh. Công việc không đơn giản lắm, cô bé phải quản lí, cũng như dọn dẹp các phòng trong trường học. Nhưng được một cái, kí túc xá riêng dành cho hội học sinh cô ở rộng rãi hơn các học sinh khác.

Bây giờ, trên hành lang tầng 1 của dãy nhà giáo viên. Cô bé có đôi mắt hí một mí, vầng trán dô cao được che phủ bởi chiếc mái tóc tím dịu dàng. Trên sống mũi tẹt là một chiếc kính vuông màu trắng. Đôi môi khẽ đỏ

mộng khê mím lại. Không hiểu sao cô lại phải mang mớ tài liệu này tới phòng giám thị chỉ vì cô là hội phó hội học sinh cơ chứ? Mỹ Linh thì đang cực khổ như thế này trong khi Minh Phương là hội trưởng hội học sinh đang hưởng máy lạnh trên đó. Cuộc đời đúng là bất công mà...

“Rầm!!! ”

Do mãi suy nghĩ mông lung, Mỹ Linh bỗng va vào ai đó. Xấp tài liệu trên tay rơi xuống đất, những tờ giấy nằm lộn xộn trên sàn nhà.

__Em không sao chứ?!!! __một giọng nói trầm vang lên. Bàn tay nhanh chóng nhặt những tờ giấy đưa cho cô bé.

__Cảm... Cảm ơn... __thẹn thùng nói lời cảm ơn với người mình đã va vào lúc nãy, những ngón tay dài đón lấy xấp giấy.

__... Mỹ Linh!!! __ngẩng nhìn khuôn mặt của cô học trò đối diện, mắt trái bị che phủ mất 1/2 bởi chiếc mái tём màu đen không giấu nổi sự bất ngờ.

__Thầy?!!! __cũng cùng biểu cảm đó nhưng nó chẳng mấy chốc bị giấu đi mất. __Em quen thầy sao?!

Mặt của Cảnh Phong bỗng tối sầm, cô bé này đúng là rất biết làm tuột hứng người khác. Năm ngoái anh thực tập sinh cũng như thế này.

__Thầy là thầy Cảnh Phong, giáo viên thực tập lớp em năm ngoái đây!!! __Anh nhấn mạnh từng chữ, như muốn bóc mẽ trò đùa của Mỹ Linh.

__...__lắc đầu, cô bé nhìn anh bằng ánh mắt ngây thơ hiém gặp.

__... Thôi thì bây giờ em cầm xấp giấy này lên phòng giám thị trước đi!!!!... Thầy sẽ “xử” em sau!... __Về thứ hai cứ như bị anh nuốt mất. Đưa cho cô bé xấp giấy trên tay, anh đứng dậy bước đi.

__Khoang đã!!! __đi được vài bước, một giọng nói thỏ thẻ làm cho anh đứng lại. __thầy là thầy Cảnh Phong thực tập lớp 6A1 năm ngoái phải không?! __Bóng dáng gầy gò, mảnh mai trên tay cầm xấp giấy, mái đầu khê nghiêng làm vài sợi tóc nâu vươn trên bờ vai nhỏ. __Thầy không dễ “xử” em vậy đâu! Em nhớ hết đó! __Cảnh Phong khê rùng mình. Lời nói này, giống lời cảnh cáo hơn là lời chào hỏi sau 5 tháng gặp lại. Kinh dị hơn nữa, nụ cười gian đó là ý gì chứ? Lời nói thỏ thẻ như hồn ma về báo thù, anh phải xem lại cách ăn ở của mình.

__Bye thầy, em đi trước đây! __một nụ cười trong sáng, anh bỗng thấy ấm áp trong tim. Nhưng suy nghĩ đó chợt bay mất khi anh biết rằng, cô học trò này sẽ lôi anh vào những trò chơi kinh dị của cô và con bạn thân...

Sau tiếng trống tan trường, từng tốp học sinh nắm tay đùa giỡn, nói chuyện rôm rả. Trong đó có một vài học sinh nhà xa nên phải ở trong kí túc xá của trường. Mỹ Linh là một trong số đó.

Mang xấp tài liệu xuống phòng hiệu trưởng là hoàn thành. Sau khi về kí túc xá, cô bé sẽ nằm xuống chiếc giường trắng mềm mại, nghỉ ngơi một lát. Và có thể đi tắm nước nóng để thư giãn sau một ngày làm việc mệt mỏi. Như có thêm động lực, những bước chân của cô nhanh hơn. Cố lên, chỉ còn hai dãy lầu nữa thôi...

__Xong rồi!~giường ơi ta đến đây! __Tự nhủ thầm với bản thân mình, đôi chân Mỹ Linh đi trên mặt đất mà ngỡ như đang bay. Đôi mắt mệt mỏi khép hờ...

“Rầm”

“Ể, giường sao không êm gì hết vậy!?”

Một mồi mở đôi mắt nâu nhìn xung quanh, tay nhặt chiếc kính bị rơi bên cạnh. Mỹ Linh nhận ra mình không nằm trên giường. Một chiếc va-li màu đen to đùng ở phía dưới chân cô bé. Đứng lên, dụi dụi mắt để chắc rằng mình không nhìn lầm. Gì nữa đây? Từ trước tới giờ cô sống trong phòng này một mình cơ mà, có ai chuyển vào đây nữa sao?!

__Ô, chào em! Thầy là giáo viên mới chuyển tới, hi vọng em giúp đ... Mỹ... Mỹ Linh!!! __mặt anh bỗng tái xanh khi nhìn thấy hình bóng đối diện. Dáng vẻ gầy gầy đó, đôi mắt một mí đó, cái mũi tẹt đó, cái trán dô đó, không thể nhầm lẫn vào đâu được. Là con bé sở hữu những “nét đẹp khác người” đó.

__Tại sao thầy ở đây?! __Không hiểu sao với cái tình cảnh hiện nay, một con bé luôn cười điên dại như cô lại chẳng thể cười lấy một cái, dù chỉ là giả tạo thôi.

__Thầy hiệu trưởng... Đi hỏi thầy hiệu trưởng đây!!! __vẫn cái vẻ mặt ngơ như Mỹ Linh, Cảnh Phong chỉ tay về phía cửa phòng thầy hiệu trưởng.

“Reng... ”

__Alo... __Là số của nhà trường. Cô là phó hội học sinh, nhưng có chức vụ như trợ lý của các giáo viên. Vì thế có được số điện thoại của nhà trường là điều vô cùng cần thiết. Thầy hiệu trưởng đã nói như thế.

“__Alo, Mỹ Linh đây à?! Em có bất ngờ về ”món quà” thầy tặng cho em không?!” __đầu dây bên kia vang lên giọng nói vừa trầm ấm, vừa lạnh lùng; vừa nghiêm túc lại có chút đùa giỡn. Mọi thứ như vừa sụp đổ trước mắt cô bé, vậy ra là do sắp đặt trước.

__Thầy à, em biết là trước đây có từng chơi khăm thầy vài vố, nhưng nể tình chúng ta là bà con không cùng huyết thống, thầy chuyển phòng cho thầy Cảnh Phong đi có được không?!

“__Ôhôô... Hay là như thế này, dưới kho còn dư một chiếc giường riêng đấy, thầy mang vào nhé!!!! Trong phòng của em rộng lắm, đủ chỗ mà...”

__Thầy à!!!...

“__Thật tình là kí túc xá của giáo viên đã hết chỗ rồi!” __Thực ra ông cũng khổ tâm lắm chứ, để đứa cháu của mình đi ngủ chung với giáo viên nam... Chuyện gì sẽ xảy ra đây?!

__Vậy thì thầy chuyển giáo viên nữ vào đi...

“__Nhưng bọn họ lại có người yêu bên đó mới ghê chứ...”

__...chưa bao giờ cô thấy cuộc đời của mình lại tối tăm thế này.

__Ý thầy là, thầy muốn có thêm một cặp tình nhân thầy - trò cho đủ bộ?!

“__Em hiểu đúng ý thầy rồi đ...”

“Tút... Tút... Tút...”

__Alo... Alo... __Gì vậy chứ?! Ông chỉ đùa thôi mà. Giận rồi sao?

__A có chuyện gì sao?! __Nhìn thấy Mỹ Linh tắt máy và cầm cái điện thoại như muốn bóp nát nó. Anh khẽ rùng mình.

__Thầy... Gom hết đồ đạc của thầy ra khỏi phòng của em ngay!!! __Cô bé nghiêng răng nói ra từng chữ, quả thực vố này quá đau mà!!!

__Mỹ Linh, thực tình là thầy không có chỗ nào để đi cả. Em giúp thầy được chứ?! __quả thực đây là lần đầu tiên anh năn nỉ người khác, đã vậy đây còn là học trò của mình nữa chứ...

__...suy nghĩ trong chốc lát, Mỹ Linh cười hiền. __Có đó!!!

__Ở đâu?! __Như bắt được vàng, đôi mắt Cảnh Phong sáng rỡ.

__Trên tường, thầy có thể làm tiêu bản trong phòng của em. __Nụ cười hiền khi nãy đã biến mất, thay vào đó là nụ cười gian tà và đôi mắt sáng rực như ác quỷ.

__Không, thầy muốn hỏi chỗ thầy ngủ cơ. __khoé miệng anh giật giật, Cảnh Phong hi vọng đây là lời nói đùa, anh không muốn cuộc đời của mình kết thúc như vậy.

__Đùa với thầy thôi. __Vừa nói, cô bé vừa đưa cho anh một chiếc chăn bông màu lam nhạt, một chiếc gối màu trắng... __Ngày mai thầy hiệu trưởng sẽ đem chiếc giường đơn đến đây, tạm thời thầy cứ ngủ như thế này trước.

___Không có gói ôm à?! __nhìn lại bộ đồ nghề “đi bụi” của mình, anh ngậy thơ hỏi.

__Có cho thầy là mừng rồi, còn đòi hỏi. __thực ra, không phải là không có, thầy hiệu trưởng đã chuẩn bị cho cô bé rất nhiều nhưng cô không thể đem cho thầy mượn được, cô rất sợ ở một mình.

Mỹ Linh vừa nói vừa trải chiếc nệm mỏng màu trắng xuống sàn.

__Xong! Chỗ thầy ngủ tối nay đó. __Chỉ tay về phía chiếc nệm trong góc tường, cô bé nói.

__Ồ cảm ơn em! __Đột nhiên nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình từ người khác thế này, Cảnh Phong bỗng thấy áy náy.

__Thầy đừng bận tâm, dù sao ngoại trừ Minh Phương thì thầy là người đầu tiên ngủ trong phòng kí túc xá của em như thế này. __Mỹ Linh đi vào phòng tắm, xoay người lại nói. __Em vui lắm! __nụ cười của Mỹ Linh luôn là nụ cười híp mắt có lẽ vì thế, cô bé thường mang sự ấm áp đến cho người đối diện.

__Em tắt đèn đó!? __Nhận được cái gạt đầu của Cảnh Phong, cả căn phòng lập tức được bao trùm trong màu đen tĩnh mịch. Nhưng chẳng mấy chốc một góc phòng lại được thắp sáng bởi chiếc đèn ngủ nhỏ.

Nghe nói trước đây căn phòng này là phòng của thầy hiệu trưởng, có lẽ vì vậy nên nơi đây mới có đầy đủ tiện nghi như vậy. Cảnh Phong mở mắt nhìn lên trần nhà, đây sẽ là một đêm dài. Dù sao lần đầu tiên “đi bụi” của anh cũng không đến nỗi tệ. Kéo chiếc mền bông màu lam nhạt lên mũi, khẽ ngửi. Nó có mùi hoa oải hương. Đúng rồi, Mỹ Linh cũng có hương thơm này. Thảo nào khi ngồi gần Mỹ Linh anh lại có cảm giác thoải mái như vậy. Hôm nay anh cũng đã nhận ra một điều, Mỹ Linh không ghét anh như anh vẫn nghĩ.

2. Mọi Chuyện Không Như Mà Nghĩ Đâu!

__Chào các em, năm nay thầy sẽ là phó chủ nhiệm lớp 7A1 mong các em giúp đỡ! __anh cúi đầu chào trước hơn 40 cặp mắt kính ngạc trong lớp.

__Thầy... Thầy Cảnh Phong!!! __Một học sinh bỗng reo lên, kéo theo đó là một âm thanh to lớn.

“Yay Thầy Cảnh Phong!!!!” một tràng pháo tay lớn càng tận các lớp lân cận. Cô giáo chủ nhiệm phải nhanh chóng chạy ra khỏi nơi hỗn loạn đó để bảo vệ cái mạng nhĩ. Cái âm thanh đó nói thật là chúng rất kinh khủng.

__Trật tự nào!!! __Thánh Linh đứng trước lớp, hét lớn, át đi âm thanh có sức công phá tựa khủng bố đó. Ho khan một tiếng, mắt anh sáng rực. __Thầy à, cuối cùng thầy cũng về rồi, vậy là lời hứa năm ngoái của thầy với Mỹ Linh là thật!!!

Anh ngờ, đúng hơn là đứng hình với câu nói bóng gió này của cậu nhóc, cả không gian im lặng. Anh ngờ, Mỹ Linh dưới lớp lúc này còn cặm cụi vẽ thứ gì đó bấy giờ cũng buông bút nhìn vào trung tâm tin đồn kia. Thánh Linh đang vui, cả lớp đang thắc mắc.

Đứng dậy, thở một hơi lấy tinh thần. Phóng một ánh nhìn về phía kẻ đang lôi chuyện của Mỹ Linh và Cảnh Phong ra làm trò hề trước lớp. Ngửi thấy mùi nguy hiểm và sống lưng bỗng lạnh toát. Thánh Linh im lặng, cúi chào.

__Em xin lỗi thầy! __Cả lớp tá hỏa.

“Tất cả chỉ là trò đùa?!” đây là suy nghĩ của mọi người có mặt trong lớp hiện giờ.

“Xin lỗi tớ cũng muốn vạch trần cái bí mật này ra ọi người nhiều chuyện, nhưng bảo toàn tính mạng vẫn hơn.” Cậu thở dài.

__Thôi...thôi em về chỗ đi! __có vẻ anh vẫn còn sốc sau nhất vừa nãy của anh chàng ranh ma.

__Dạ! Em xin kiếu.

__Thầy ơi mở tiệc ăn mừng đi thầy!!! __Minh Phương giơ tay ý kiến, kéo theo một tràng pháo tay và những lời xì xầm đồng ý.

“Ăn mừng đi thầy!!! ”

_Nữa sao?! _anh vô tình thốt lên một câu nói trong vô thức. Cả lớp nhìn Cảnh Phong, ánh mắt hiện rõ sự thất vọng.

_A hôm nay thầy hơi mệt. Vậy chúng ta nói tới đây thôi nha! _Không từ mà biệt, anh nhanh chân ra khỏi lớp. Trước khi ánh nhìn của Mỹ Linh nướng chết anh.

Minh Phương nhìn theo, đôi môi mỏng khẽ mỉm.

_Hôm nay tới phòng mày chơi, không sao chứ?! _đứng trước cửa phòng kí túc xá đặc biệt của cô bé, Minh Phương tỏ vẻ ngại ngùng.

_Không sao, bạn bè mà, lo gì?! _loay hoay với chiếc cửa, cuối cùng cũng mở ra. Nhưng có vẻ cô bé quên mất một cửa nợ đang định cư trong phòng của mình.

_Um... Phòng được lắm, không có hai giường, không có hai đồ xạc điện thoại... _Nhìn ngắc ngứ căn phòng Minh Phương rút ra câu nhận xét đầy ngụ ý.

_Nói diên khùng gì vậy mẹ?! _bước đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, đóng cửa lại. Một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt cô bé.

Cảnh Phong đang cầm bàn chải đánh răng làm micro ngân nga bài hát... gì gì đó. Thay vì đổ mặt, xoay lưng đi, hay thẹn thùng nói “Em không thấy, em xin lỗi!!! ”... Thì Mỹ Linh nhà ta lại nói duy nhất một câu.

_Đồ (hâm) dở! _xoay lưng đi ra khỏi nhà vệ sinh, bỏ mặc đằng sau là những lời trách mắng về lời nói bất lịch sự đó.

_Gì chứ? Ít ra thì em cũng phải nói “xin lỗi thầy em không cố ý ” hay cái gì đó đại loại như thế chứ, hai cái chữ đó là sao chứ hả???

_... _suy nghĩ một hồi, cuối cùng cô cũng tìm ra vấn đề. _Thầy đọc mấy cuốn truyện em để trên đầu giường đúng không?

_Ồ, có chuyện gì sao?!

_Thầy bớt đọc chúng lại đi, và thôi ảo tưởng sức mạnh lại. Em không có giống như mấy cô gái trong đó... Khửta Khửta... _xoay lưng đi bỏ lại giọng cười nham hiểm vang vọng trong căn phòng nhỏ. _Ế mà khoảng hôm nay có Minh Phương tới chơi đó, cho nên thầy di cư vào đây tạm đi.

“Rầm ”

_Làm gì trong đó lâu vậy?! _Minh Phương hỏi, tay cầm quyển truyện tranh trên đầu giường của Mỹ Linh xem qua, xem lại. Quấn một câu phũ phàng. _Chán!

_Có con chuột.

_Tao muốn xem! _mắt cô sáng rỡ, thực ra Minh Phương thừa biết cô bạn thân của mình giấu gì trong đó. Nhưng mà OK thôi, muốn chơi thì chị đây sẽ chơi với cưng tới bến.

_Nó chết rồi. _đứng trước cửa nhà vệ sinh ngăn cho con bạn của mình đừng đi quá giới hạn.

_Chính vì thế tao mới muốn coi.

_Ruột gan bê bết, máu me tùm lum.

_Tao rất thích phim kinh dị nha!

~_Không...

“Cạch ”

_Hô hô hô... _Đâu đó vang lên tiếng cười gian xảo.

_T... Thầy... Thầy?! _Mặt của Mỹ Linh bỗng từ trắng hồng chuyển sang đỏ gấc.

__Xin lỗi, thầy đã cố gắng nhưng nếu còn ở trong đó, thầy sẽ chết ngạt mất.

__Còn chuột chết của mày đó. __Nghiến răng nói nhỏ qua lỗ tai của Mỹ Linh, làm cô bé khẽ rùng mình và khuôn mặt đỏ gấc lại chuyển sang trắng xanh.

__Enou... Tại sao thầy lại ở trong đó vậy a?! __ánh nhìn gian xảo khẽ thấp thoáng trong đôi mắt long lanh.

__Cái từ “enou” có nghĩa là gì vậy?! __Một cách hay để chuyển chủ đề.

__Enou là từ cảm thán bên Nhật đó!!! Mà đừng có chuyển chủ đề, trả lời câu hỏi đi!!!

__Mới học tiếng nhật sao?! __Lại tiếp tục đánh trống lảng.

__Đúng đó, giỏi không?! __Hất tóc vênh váo, nhưng nhận ra mình lạc chủ đề. Minh Phương nổi đoá. __Đừng có mà đánh trống lảng. Trả lời!!!

__Thực ra, thầy chỉ ngủ nhờ phòng kí túc xá của Mỹ Linh một đêm thôi... __Anh gãi đầu thực ra cũng không biết giải thích thế nào.

__Một đêm hở? __Nở nụ cười gian xảo, mắt Minh Phương bỗng sáng lên theo kiểu ác quỷ. __Thế cái giường đơn kia là gì?!!! __Cô chỉ tay về phía chiếc giường nằm trong góc đối diện với giường của Mỹ Linh.

__Nó Chuyển Vào Đây Khi Nào Vậy?!?!?! __Nhìn chiếc giường bằng ánh mắt khiếp đảm “Giường ơi ta ghét mi ” đó là suy nghĩ của Cảnh Phong và Mỹ Linh hiện giờ.

__Nói sao đây bạn hiền và người thầy đáng kính?! __Thực ra Minh Phương cũng không có ý gì về việc này, nhưng cô bé ghét Mỹ Linh có trò mới mà không rủ cô. Cô ghét. Cô ghét...

• • • • •

Im lặng, họ không biết giải thích từ đâu. Trong khi cô bé và Cảnh Phong đang đau đầu như vậy, thì Minh Phương hiện giờ đang phe phẩy chiếc quạt tay cười gian xảo. Dù hiện giờ trong phòng đang có máy lạnh.

__... Hết cách rồi... __Mỹ Linh cho tay vào túi váy bên phải lao về phía Minh Phương. Ai mà không biết cứ nghĩ cô đang định giết người diệt khẩu (mặt nghiêm trọng quá mà) . Và Cảnh Phong không nằm ngoài tầm suy nghĩ đó.

__Mỹ Linh em làm gì vậy?! Đừng có làm điều dại dột...

__Em lấy điện thoại gọi cho thầy hiệu trưởng. __giữ nét mặt nghiêm túc, cô bé xoay lưng lại nói.

__A... À vậy... Vậy sao?!

__Chứ nãy giờ thầy đang suy nghĩ cái gì?!

__Hớ hớ hớ... __Sử dụng tuyệt chiêu “cười điên để đánh trống lảng”, có vẻ anh rất giỏi trò này.

“ ... ”

__Haizz... Tự nhiên nghe xong bài này không muốn làm gì hết. __bài nhạc chờ của thầy hiệu trưởng vang lên, không hiểu sao bọn họ lại bật loa ngoài, làm cả không gian bao trùm bởi bản nhạc u buồn.

__Tao nhớ đây là bài hát dùng trong đám ma mà, phải không?!

__Nó đó! __Minh Phương gật đầu đồng ý. __Nhưng tao thắc mắc tại sao thầy lại dùng nó trong việc cài nhạc chờ.

__... __Suy nghĩ..... Dừng. __Một lát nữa tao sẽ hỏi thầy.

“Alo! ”

__A thầy hiệu trưởng, về chuyện của thầy Cảnh Phong blap... blap... blap...

“A, về việc đó hả? Thực ra blap... blap... blap”

__Ồ? Em hiểu rồi! Khử... Khử... Khử... __Nói chuyện với thầy hiệu trưởng, Minh Phương bỗng xoay qua cười gian với anh và Mỹ Linh.

__Không biết thầy hiệu trưởng có nói cho Minh Phương những gì mà thầy ấy nói với chúng ta không? Em bỗng cảm thấy lo lo... __Nhìn trân tráo về cái “con quỷ” đang lộ đuôi và sừng cười gian xảo trước mắt mình. Mỹ Linh nói.

__Trùng hợp là thầy lại có cùng suy nghĩ giống em.

Mặc cho hai người kia đang nói xấu mình, Minh Phương vẫn giữ điệu cười “bán nước ” mà nói chuyện điện thoại.

Phía bên kia đầu dây điện thoại. Thầy hiệu trưởng trầm nghĩ: Liệu mình có nên gọi điện cho Biên Hoà và đưa con bé về nơi nó thuộc về không?!

3. Nghi Ngờ, Bảo Vệ, Nhỡ Thầy “làm Gì ” Nhỏ Rồi Sao?!

__Hả? Em... Em... Em ngủ lại đây sao?! __đúng là hai con bé này có khả năng làm người ta điều đúng mà.

__Um... Tất nhiên. Minh Phương này chẳng bao giờ nói đùa.

__Nhưng mà có biệt thự ở gần đây mà. __Mỹ Linh vẫn chưa thể đoán ra được con bạn của mình có âm mưu đen tối gì.

__Tao cũng thường xuyên ở đây mà... Hay là, mà có thầy bỏ bạn?!

__Mày nói cái gì vậy hả?! __Vừa dứt lời, Mỹ Linh (theo phản xạ tự nhiên) lao tới, muốn xé xác con nhỏ trước mặt ra làm nghìn mảnh.

__Bình tĩnh Mỹ Linh!!! __hiếm lắm anh mới thấy Mỹ Linh mất bình tĩnh như vậy. Minh Phương thân với cô bé như vậy sao? Đang giữ tay Mỹ Linh để tránh cô làm cái gì đó điên khùng. Sơ xuất, à cũng không phải, trách là trách chân bé Mỹ Linh quá dài đi. Trong lúc không kiểm soát được, đạp một bước, oh-yề. Đo ván Cảnh Phong nhà ta rồi.

__Thầy! Thầy à, thầy à thầy không sao chứ?! Em xin lỗi. Thực tình rất xin lỗi. __Quên đi tại sao mình lại giận, Mỹ Linh lập tức chạy tới xem “nạn nhân ” bị mình “hãm hại ”.

__Hố hố hố... __xem như việc trước mắt như ruồi đậu phân trâu. Minh Phương vẫn phe phẩy quạt mà cười gian xảo.

—Ding —

__Chỗ của mày đó!!! __Chỉ vào tấm nệm mỏng trải giữa hai chiếc giường đơn của cô bé và Cảnh Phong. Mỹ Linh nghiêm giọng.

Nhìn vào “cái giường lí tưởng ” của mình, Minh Phương ngây ngô hỏi, chỉ sợ mình nghe nhầm.

__Đây là chỗ của tao?! __một cái gập đầu.

__Thật sự đây là chỗ của tao?! __hai cái gập đầu.

__Mày chắc chứ?! __miễn cưỡng gập đầu thêm một cái.

__Thật sao?!?!

__Tao đã bảo đây là chỗ của mày mà, sao cứ hỏi mãi thế con hãm kia?!

_Bình thường chúng ta vẫn ngủ chung mà!!! _nước mắt đầm đìa ra vẻ tổn thương, Minh Phương nín thở cô bé.

_Mày hết bình thường rồi con à. Mà khoang, buông quần tao ra! Tuột Bây Giờ!!!

_Thầy à! _xoay qua năng nể người thầy đáng kính. Chỉ thấy Cảnh Phong xoay mặt vào bức tường để lộ đầu bàn chân của “ai đó ” là tác giả.

_Thầy à! _đúng là xui xẻo, “liếc mắt đưa tình ” mà cũng nhầm người là sao? Mỹ Linh bỗng thấy nhột.

_Thầy... Thầy không trách em đâu!!! _phải xem lại số ăn ở của anh. Sao mà chẳng có cái nào theo ý của anh cả vậy.

Thở phào nhẹ nhõm. Mỹ Linh đứng dậy đi tới bình nước.

_Hừ, hai người không giúp thì thôi, Minh Phương ta đây không cần. Xì. _nằm xuống kéo chăn lên tới đầu cô giả vờ giận dỗi.

_Giận rồi. _Hiếm ai tin được lại có người xoa giận bằng câu nói lạnh tanh như thế.

_Mỹ Linh à, ít ra thì em cũng phải nói “tớ xin lỗi, cậu muốn gì tớ chiều ” chứ.

_... Thầy bớt đọc shoujo ai (tình cảm nữxữ) lại đi! Và đừng có lục lọi đồ của người khác lung tung như vậy.

_Làm sao em biết?! _vậy là việc đọc truyện lén của anh bị phát giác rồi sao?!

_Hừ... _Ngồi xuống bên cạnh con bạn thân đang “ngủ ” ,mắt chăm chăm nhìn vào nó. Vài luồng sát khí lớn vờn xung quanh. Rất đáng sợ a!!!

_Em làm vậy không ích gì đâu. Xem thầy nè! _móc ra trong túi vài viên kẹo. Xoè ra trước cái khối tròn tròn phía dưới tấm chăn bông màu biển mà anh cho là cái đầu (nằm ở cuối tấm nệm, Mỹ Linh ngồi ở phía trên kia của tấm nệm.) của Minh Phương như mỗi ngủ.

_Minh Phương ăn kẹo nè!!!

_Thầy làm như bọn em là học sinh lớp một vậy, còn lấy kẹo ra dụ... _Bên cạnh cô bỗng một bóng màu đen bật dậy “cương thi?! ” một người không sợ ma như Mỹ Linh cũng phải choáng với đòn này. Nó đẩy cô bé ra lăn lóc như quả banh đang chơi dở.

_Kẹo!!!! ~_lao tới ngậm lấy bàn tay của Cảnh Phong ngon lành.

_A, thầy nghĩ Minh Phương là trường hợp đặc biệt.

_Khoang đã, nếu đây là em, vậy cái tròn tròn phía dưới kia là gì?! _ mọi người tập trung chú ý về phía cái tròn tròn trông như cái đầu của “ai đó” nằm ở cuối tấm nệm mỏng, nó được phủ trên đó là một chiếc chăn bông màu biển, rất là dễ nhầm lẫn đó nha.

_Em nhớ thể loại truyện này là hài hước, tiểu thuyết lãng mạn mà chứ đâu có horror hay kinh dị giết người đâu. _Mở to đôi mắt nâu một mí nhìn thứ kinh dị trước mặt, Mỹ Linh rùng mình.

_Thầy có giết ai...? /Em có giết ai... ?/ Mày có giết ai...? _trong lúc nguy cấp, thần giao cách cảm rất tốt nha. Minh Phương hỏi anh, Cảnh Phong hỏi cô bé, Mỹ Linh hỏi Minh Phương.

_Gì vậy má?! _một lần nữa, thần giao cách cảm đáng sợ.

Đẩy qua đẩy lại, cuối cùng cô bé “được” chọn là người đi xem cái gì phía dưới.

• • • thích • • • thích • • •

Nhắm chặt mắt, đẩy tấm chăn một cách chậm nhất một cách có thể. Một thứ màu đỏ đỏ, đen đen, vàng vàng... Dần hiện ra. Đôi tay nhỏ run run. Mỹ Linh khẽ nấc nhẹ. Nhưng tiếng nấc đó vô tình để anh nghe thấy.

1, 2, 3

“Á!!!!!! ” tấm chăn được mở ra, Minh Phương bỗng la lên.

“Á!!!!!!!!!!!!!!” theo phản xạ tự nhiên, Mỹ Linh cũng bị “dụ ” hét theo. Ngồi xổm xuống sàn nhà trắng. Lấy hai tay ôm lấy đầu, đôi mắt nhắm chặt ngờ như không bao giờ mở ra được.

Là “người lớn”, Cảnh Phong phải có trách nhiệm “bảo vệ” học trò của mình (anh bảo vệ như thế đấy!)

Dưới tấm chăn đó là một thứ đồ lôm, đúng vậy!!! Một con Angry Birds nhồi bông. Bây giờ mọi người đã biết tác hại của những con thú nhồi bông chưa ạ?! =.=

Cảnh Phong thở phào, may là con thú nhồi bông, nếu mà là “cái đó ” thì chắc anh sẽ bỏ của chạy lấy người mất.

Minh Phương bây giờ cũng đang rất vui khi lừa được các bạn đọc giả và hai nhân vật chính này. Có tiếng cười gian xảo đâu đây.

Bên cạnh anh, Mỹ Linh run run, tay ôm chặt đầu. Từng tiếng nấc nhẹ vang lên.

__Mỹ Linh à, em không sao chứ?! __anh ngồi xuống đối diện cô bé. Anh chợt nhận ra, Mỹ Linh đang khóc. Một giọt, hai giọt,... Những giọt nước trong suốt rơi xuống sàn nhà trắng.

__Không sao đâu, chỉ là trò đùa của Minh Phương thôi mà. __Anh vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé đang run rẩy. Tay vỗ về bờ vai đang run lên từng đợt. Dù không thấy nhưng anh cảm nhận được vai áo của mình dần ướt đầm. __Này này, em làm gì thì làm nhưng đừng có quệt nước mũi vào áo thầy.

“Đờ mờ, đàn ông con trai mà nói mấy từ đó có ý gì đây?! ” __ Minh Phương đứng bên cạnh đang cầm điện thoại chụp hình khung cảnh lãng mạn, nghe câu nói của Cảnh Phong dành cho bạn mình, quả thực rất muốn cầm điện thoại mà phan vào đầu anh.

__Em... Em xin lỗi, tại vì em sợ quá... __Ngước đôi mắt nâu long lanh lên nhìn anh. OMG, cảm ơn chúa đã cho con nhìn thấy khuôn mặt này của cô bé. So cute.

“Tách ”

__Một bức nữa. __Cô hí hửng xem lại thành quả của mình thì, chợt một bàn tay giật phắt lấy...

“Rắc ”

__Điện thoại của tao!!!! __muộn quá rồi, Mỹ Linh đã lấy đi và, tạm biệt iPhone. __Rất may là còn cái thẻ nhớ. __nâng niu chiếc thẻ nhớ yêu dấu, nhưng nó cũng không thoát khỏi “số phận ” do Mỹ Linh sắp đặt. __Mày ác lắm!!!

__À, tại sao em lại ngủ ở đây vậy?! __theo Mỹ Linh thì Minh Phương có một biệt thự rất rộng ở gần đây, vậy tại sao cô bé lại ngủ quá đêm ở kí túc xá này?!

__Phải ở đây để canh chừng, lỡ thầy “làm gì ” nhỏ rồi sao?!

__Em nói cái gì vậy hả?! Mà cái từ “làm gì” bỏ trong ngoặc kép là sao?! __như Mỹ Linh lúc này, anh lao vào Minh Phương như muốn xé xác cô bé.

“Vút... Rầm!!! ” không chần chừ. Một cước, Mỹ Linh đá Minh Phương bay vào tường. (chém đấy)

__Tào lao. __Lạnh lùng quăn một câu, Mỹ Linh tiếp tục “dọn ố” cho anh và cô.

__AHahaha... __nở nụ cười điên dại. Bây giờ anh mới biết lợi thế của chân dài. Không nên đắc tội với chân dài. Nhớ nhé!

__A! Em có một vài câu hỏi dành cho hai người. Trả lời ha!!! __để cho thầy băng bó, có vẻ chán. Minh Phương lại tiếp tục bày ra trò chơi... Điền khùng gì đó.

• • •

Im lặng. Có vẻ cần có cái gì đó “khích lệ”.

__Hay là có gì “bí mật” ở đây?! __Minh Phương cười gian tà.

_Làm... Làm gì có!!!! _sao tự nhiên hai người lại đỏ mặt như vậy.

...

• • • • •

4. Ngủ Lại

_“Dọn ố ” xong chưa?! _Minh Phương đứng tựa lưng vào tường tay cầm cốc nước, khó chịu nói.

_... _liếc nhìn người đang lười biếng đứng đó than thở. Cô bé không quan tâm, xoay lưng lại tiếp tục làm việc. _Nên nhớ, con hầu này đang “dọn ố” i đó.

_Ha, vậy ra Minh Phương tiểu thư ta vừa có một con hầu mới sao?! _cũng muốn chọc chụy thì chụy sẽ chơi với cưng đến cùng.

_Ha, nếu vậy thì con hầu này cũng vô phước lắm đó.

_Mấy em tự nhiên quá nhỉ?! _ngồi ở giữa, dù không hiểu gì cả nhưng anh nên ngăn lại nếu không muốn có một cuộc chiến đẫm máu xảy.

_Em... em xin lỗi. _thẹn thùng nói rồi Mỹ Linh bối rối quay lại làm việc.

_... _Nở nụ cười gian xảo, Minh Phương cuối cùng cũng nắm được thóp của con bạn thân rồi. _Thầy à, thầy có bạn gái chưa?!

Như có tia sét chạy ngang cơ thể, Mỹ Linh ngưng làm, tập trung vào câu trả lời của Cảnh Phong.

_Bạn gái hả?! Thầy có rồi!!! _anh nói, tự hào lắm, có vẻ như anh không biết rằng trái tim ai đó đang tan vỡ.

_Khử... Khử... Khử.... _Minh Phương cười thâm.

_Cô ấy như thế nào vậy thầy?

_Um... cô ấy, đẹp hơn Mỹ Linh...

_Nó thuộc dạng xấu nhất rồi mà thầy. _Minh Phương chen vào.

_Mày im coi!!!! _Mỹ Linh gắt.

_Tao chỉ nói sự thật thôi mà... _làm vẻ vô tội, tuyệt chiêu của các tiểu thư đài cát.

_Tối lượt mấy em. Mỹ Linh, em thích ai chưa?! _Vô tội, vô tình, Cảnh Phong đánh trúng tim đen của cô bé rồi.

—...

_Vậy có gọi là thích thầy Cảnh Phong không ta?! _giả giọng tốt lắm Minh Phương.

“Bốp ”

Một cái tát cho tạt nói đùa. Tác giả xin rút lại lời nói phía trên, có lẽ Minh Phương ngứa đòn.

_Không có, em không có. em không có thích thầy... thầy đã có bạn gái rồi, nên em không thể... thích... thầy... _nhận ra mình bị gài. Giọng nói của cô bé nhỏ dần, cho đến khi không thể nghe tiếng được nữa.

_Không phải thì tại sao em lại đỏ mặt vậy hả?! _anh đúng là chậm hiểu đó Cảnh Phong à.

“tít... tít... tít... ”

Chuông điện thoại của anh vang lên nghe khá là nhàm chán.

_A là số điện thoại của Thanh Trà, bạn gái thầy đó!!! _anh đưa điện thoại cho hai cô bé xem, trên màn hình điện thoại hai chữ “Thanh Trà ” được anh dùng các kí tự trang trí thành một hình trái tim xung quanh.

_Thầy ra nghe máy đi!!! _không hiểu sao, trong khoảnh khắc, giọng của cô bé bỗng lạnh tanh.

_Um... các em chờ thầy tí nha!!! _nói rồi, anh nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Chỉ còn lại hai cô bé trong căn phòng màu tím nhạt. Cùng ngồi trên chiếc nệm mỏng, nhưng Minh Phương và cô bé đều đang đuổi theo một suy nghĩ khác nhau. Đôi mắt Mỹ Linh ẩn hiện những cảm xúc khó tả.

_Còn mày?! _lấy lại vẻ mặt lạnh hằng ngày, cô bé hỏi.

_Hả?!

_Mày có thích thầy không?! _không câu giận khi bị đùa bạn bơ như mọi khi, Mỹ Linh vẫn điềm tĩnh nhắc lại.

_Tao sao...?! _biết đùa bạn của mình đã trở về với tính cách thật của mình, cô cũng tự do cởi bỏ lớp mặt nạ hằng ngày, khuôn mặt cô khẽ nở nụ cười lạnh.

_Tao?!... tao có hứng thú với ông thầy này... _lại một nụ cười nữa, nhưng đây không phải nụ cười gian xảo hay một nụ cười lạnh, nụ cười ma mị. _Còn mày?! _cô không biết hành động của Mỹ Linh mang ý nghĩa gì, dù gì thì hai đứa vẫn còn là học sinh cấp hai, vẫn chưa biết gì về tình yêu, cô hi vọng là vậy.

_Tao không biết nữa...

Cả không gian lại trở nên im lặng. trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, vô tình hai cô bé đã cho người khác thấy con người thật của mình... chỉ vì một thứ...

_Aya... mền thơm quá, Mỹ Linh có khác. _ngã mình xuống chiếc nệm mỏng, ôm chiếc chăn bông màu biển, hít nhẹ hương thơm từ nó tỏa ra. Khuôn mặt hiện rõ sự hưởng thụ, quả thực rất giống con nghiện.

_Bớt biến thái đi mẹ!!! Buồn ngủ rồi, tắt đèn đây!!! _quả thực cô bé rất buồn ngủ, chỉ có một đêm thôi mà mất 2 chap của tác giả rồi, đúng là một đêm dài.

_Ê! mày buồn ngủ thì ngủ trước đi, tao với thầy nói chuyện một tí nữa... _Trễ quá, đèn tắt rồi. _Á, mở đèn lên tao sợ bóng tối!!!

_Cầu dao trường tắt mà, tới giờ đi ngủ rồi! _nói rồi Mỹ Linh ôm con gấu bông bên cạnh nhắm chặt mắt lại.

_Giờ sao đây?! Em chưa buồn ngủ. _nhìn vào màn đêm dày đặc bao vây, Minh Phương cố gắng tìm kiếm hình bóng của anh.

_Thầy cũng vậy! _anh thì vẫn ngồi trên giường, đang đợi mắt thích nghi với màn đêm tối xung quanh.

_um... a! em sẽ cho thầy coi cái này... Nhưng đợi em thích nghi với bóng tối trước nhé.

—Ding—

_Đây!!! _Minh Phương chỉ tay vào khuôn mặt của Mỹ Linh.

_Có gì đặc biệt sao?! _nhìn ngắm khuôn mặt của cô bé, anh chỉ nhận thấy khuôn mặt này trông dịu dàng hơn thường ngày thôi.

_Suyt,thầy nói nhỏ lại, nó thức dậy bây giờ! Thầy nhìn kĩ đi! Lông mày của nó nheo lại kìa!

_Umk... _nhìn kĩ lại anh mới thấy, đôi chân mày của cô bé khẽ nheo lại một cách kì lạ. Cả tư thế cũng có vẻ gì đó rất đặc biệt, chân co lại, tay ôm chặt con gấu bông. Xung quanh đều là gối ôm, cộng thêm tấm chăn màu tím oải hương phủ trên người giữ ấm.

_Thầy biết tại sao không?! _xoay người lại ngồi trên tấm nệm mỏng màu trắng, Minh Phương nói, đôi mắt phảng phất chút buồn.

_???

_Ngày đó gia đình nó đã gặp một thảm kịch...

_Thầy không ngờ là gia đình của con bé lại xảy ra chuyện như vậy.

_Vì ám ảnh về điều đó, nên nó lúc nào cũng nhắm chặt mắt khi ngủ. Mỹ Linh nói với em, nó mơ thấy chúng hằng ngày... em thật tình không biết phải làm gì để giúp nó.

_... _anh nhìn về cơ thể bé nhỏ đang run ở trên chiếc giường trắng. Đôi tay giữ chặt con gấu bông màu nâu bên cạnh, trên chiếc trán dô cao đó lấm tấm những giọt mồ hôi, đôi chân mày nheo ngày một chặt hơn. Hằng là giấc mơ đó rất đáng sợ, để có thể trụ được đến bây giờ, Mỹ Linh là một đứa trẻ can đảm...

Em nghĩ mọi người tò mò về quá khứ của cô bé Mỹ Linh đúng không?! Em cũng muốn ọi người biết lắm. Nhưng phần vì lười (^Δ^), phần vì nó khá dài nên hẹn mọi người chap sau nhá!!! <>

5. Quá Khứ.

_Mẹ ơi! Ba ơi! Con về rồi nè!!! _một cô bé chừng 3 tuổi nhanh chân chạy xộc vào sân nhà.

Đứng trước cửa nhà, cô bé nhận ra điều đặc biệt, có một đôi giày đàn ông lạ đặt trước cánh cửa đang đóng im ỉm. Một cảm giác lạ xâm chiếm cơ thể. Tự nhắc nhở bản thân mình đó chỉ là bạn của ba thôi, nhưng linh cảm lại khiến cho cô bé bước đi một cách thận trọng.

Bước xuống bếp, một khung cảnh kinh hoàng đập vào mắt cô bé, nó đã khiến cho Mỹ Linh ám ảnh, nó đã khiến cho tâm hồn của cô bé bị rạn nứt. Đến bây giờ, cô vẫn không quên được nó.

Ba cô nằm đó, máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả sàn nhà trắng. Người đàn ông đứng bên cạnh, tay cầm con dao dính đầy máu. Người đàn ông đó, to lớn, áo khoác đen, mũ len, quần tây, vớ nâu. Nó in sâu vào kí ức cô.

Lấy tay che miệng lại để ngăn những tiếng nấc. Người đàn ông nhìn về phía cô. Nhanh nhẹn núp ra sau cánh cửa. Cô thoát, nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc...

—Kết Thúc không có nghĩa là Bắt Đầu—

_Hức... hức... _đã hai ngày trôi qua, không có tin tức gì của tên thủ phạm. Mẹ cô bé vẫn chưa chấp nhận được cái chết của chồng. Bà vẫn khóc.

_Mẹ à, con đã nói rồi. Con nhìn thấy hung thủ mà, sao mẹ không tin con...

_Tiểu Linh à, mẹ biết con cũng buồn khi ba con mất. Nhưng con không nên nói như vậy...

_Nhưng con nói th... _cô bé định nói, nhưng lại im bật, cũng phải thôi, cô cũng chỉ mới 3 tuổi. Lời nói của đứa bé ba tuổi, ai tin cho được chứ?!

_Chị tin em! _một lời nói thỏ thẻ vang lên. Là chị, là chị của cô, người chị sinh đôi xinh đẹp của cô.

_Chị tin em?!... thật sao?!

_Um... Tiểu Linh của chị không bao giờ nói dối mà, đúng không?!

_Cảm ơn chị! _Mỹ Linh choàng tay ôm lấy người chị thân thương của mình. Cô không ngờ rằng, người chị mà cô yêu thương cũng vì cô mà... chết.

— Sống —

Trong căn phòng tối chỉ được thắp sáng bởi chiếc đèn ngủ nhỏ. Cô bé mở mắt dậy, chị của cô, đâu rồi?

Dậy thôi, tìm chị, mình phải đi tìm chị. Bước những bước đi chập choạng, với tay chạm vào tay nắm cửa. Như lần trước, một cảm giác kì lạ bao vây lấy cô bé. Tim cô đập nhanh đến bất ngờ.

_Chị... chị a!!! _ôm bên ngực trái của mình, Mỹ Linh bước đi một cách cực nhọc.

Vẫn là khu nhà bếp ấy, vẫn người đàn ông ấy. Nhưng lần này, ông ấy cầm một cây súng và một cây dù, một cây dù rất to. Kia là... Kia là, chị cô...?!

_Nói mau!!! Mày đã thấy cái gì?! _Là thế! Tên sát thủ đã nhằm lẩn Mỹ Linh với chị của cô bé.

_Cháu... cháu không biết, cháu không thấy gì cả!!!

_Nói Láo!!! _hắn tát chị cô một cái ngã xuống đất.

Ồ kia chị cô nhìn thấy cô rồi, nhưng tại sao? ...

_Cháu... Cháu nhìn thấy chứ... ba cháu...

Rõ ràng chị ấy sợ lắm mà, nhưng tại sao chị ấy lại nói như thế.

Tên sát thủ không nói gì, hắn mở cây dù to trên tay ra để nó như một tấm khiên trước chị của Mỹ Linh. Hắn cầm cây súng, qua lớp vải nilon trong suốt của cây dù, hắn nhắm vào chị cô.

“BANG ”

Máu... rất nhiều máu bắn ra, văng trên mảng tường trắng, chạy dài trên sàn nhà. Nhuộm đỏ cả cây dù mà tên hung thủ cầm. Nhưng tuyệt nhiên không có bất kì giọt máu nào rơi vào hắn. Vậy ra, cây dù đó có tác dụng như vậy. Hắn đưa cây dù lên đầu, những giọt máu đỏ nhỏ xuống sàn.

“tách... tách... tách... ”

một giọt, hai giọt,...

Tên sát thủ nhìn lại thành quả của mình, nhếch mép. Hắn xoay lưng, đi ra bằng cửa sau. Hôm đó, trời mưa...

_Chị à!!! _cô bé ngồi bên cạnh chị mình, kêu khẽ.

_Mỹ Linh! _cái xác xoay đầu qua nhìn cô bé, mỉm cười.

_Tại sao...?!

_Không sao! Chị có thể chết đi mấy lần vì Mỹ Linh mà.

_Nhưng...

_Chuyện này đã được báo trước rồi... đó là lý do những con vật ở nhà chúng ta lại chết, gà nhà mình không bao giờ gáy mỗi buổi sáng... Nhớ không?! Em hãy sống giúp chị nhé?!!!

_Em... không sống giúp chị đâu! Vì thế chị phải sống, cho chính bản thân mình đi!!!

_Chị biết em sẽ không bao giờ làm thế đâu. Đúng không? Vì chúng ta thân giao cách cảm mà.

_Nhưng... tại sao...?!

_Chúng ta, không đơn thuần là đứa trẻ 3 tuổi, em hiểu mà! Chị là đứa trẻ mang tai hoạ, em là đứa trẻ mang hạnh phúc. Chúa đã nói như thế khi chúng ta sinh ra. Nên chị phải chết. Hơn nữa, vì chị YÊU em.

_Chị... đừng nói nữa, hãy chữa sức để sống.

_Em vẫn chưa hiểu sao?! Chị đã chết rồi, em chỉ đang nói chuyện với hình bóng của chị trong quá khứ thôi. Hãy sống thật đi!!! _đưa bàn tay đầy máu, cô bé vuốt nhẹ đôi gò má phúng phính của em mình.

_Nhưng Bây Giờ Chị Đang Sống... _cô bé xoay mặt sang người đang nói chuyện với mình. Nhưng, đó chỉ là một cái xác lạnh cóng. _Chị à, chị lạnh lắm đúng không?! _vòng tay ôm “chị ” mình. Mỹ Linh bật khóc.

_Chị YÊU Em! _cái xác mở miệng nói câu cuối cùng rồi từ từ nhắm mắt lại.

Ở hồi 3 tuổi đó, Mỹ Linh vẫn chưa biết được ý nghĩa của từ ngữ thiêng liêng đấy, cô bé cứ nghĩ chị cô “yêu ” cô là lẽ đương nhiên. Và cô cũng “yêu” chị của mình...

—Hồi kết của cơn ác mộng —

__Sau khi học xong con đến nhà “Anh” chơi nha. Dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng bao giờ về nhà! Hiểu chứ?! __đã hai tuần rồi, bà vẫn chưa vượt qua được hai cú sốc lớn đó. Mắt bà thâm quầng. Môi khô, nứt nẻ. Da bà trắng bệch. Trông đáng thương vô cùng.

__Um... con hiểu rồi! __dù không biết có gì xảy ra nhưng theo phản xạ, Mỹ Linh vẫn gặt đầu ẹ yên tâm.

__Con vào lớp đi!

__Con đi!!!

Vô tư nhảy chân sáo đi vào lớp, cô bé không biết rằng đó là lần cuối cô gặp mẹ của mình...

Lửa... lửa cháy đỏ rực cả một vùng trời. Mỹ Linh đứng sau dây ngăn cách. Đôi mắt trân tráo nhìn vào ngôi biệt thự đang cháy rực trước mắt.

Đang chơi ở nhà “anh” cô bé lại cảm nhận được cảm giác bất an. Bỏ dở cuộc chơi, mặc cho dì và chú ngăn cản. Cô bé 3 tuổi chạy quãng đường hơn 1km để về nhà mình. Và đây là thứ cô nhìn thấy.

Khoang đã, trong đó, chẳng phải mẹ cô sao. Và người đàn ông đó nữa. Kẻ sát nhân đã giết gia đình cô... họ đang cháy... những ngọn đuốc sống...

__Học... Học... Học... __trời sáng rồi, Mỹ Linh lại nằm mơ thấy nó.

Chuyển tầm nhìn sang con gấu bông bên cạnh. Aha lõi ruột nữa rồi. Lần sau phải kiểm tra móng tay trước khi ngủ.

5h sáng, Minh Phương vẫn còn ngủ. Và thầy... cũng vậy.

__“Anh”?! __bước xuống giường, nhẹ nhàng đi đến gần thầy. Giống “anh” thật.

Lấy tay lay nhẹ anh, Cảnh Phong mở mắt nhưng rồi cũng ngủ tiếp. Nhưng tư thế lại khác, anh lôi cô xuống giường rồi ôm Mỹ Linh mà ngủ.

“Gối ôm” bây giờ mặt đỏ không khác gì quả gấc. Đang không biết làm gì thì...

__Ah đúng là một cảnh tuyệt vời!!! __không biết từ khi nào Minh Phương đã thức dậy và trong tư thế cầm điện thoại chụp ảnh. Nhưng cảnh quá nóng nên chưa kịp chụp thì...

__A há... __sịt máu mũi. Cô ấy có thể sẽ bị mất máu mà chết. Cho nên chúng ta kết thúc chap này thôi.

Trong chap này, có vài chữ anh bỏ trong ngoặc kép. Đây là một nhân vật đặc biệt. Không biết nên gọi là anh ruột hay anh họ của nhân vật chính vì ba và mẹ của Mỹ Linh cùng ba và mẹ của “anh” là những cặp song sinh. Trớ trêu thay, họ lại cùng đi tuần trăng mật với nhau. Nhưng trớ trêu thay, họ lại đi nhầm phòng. (Vâng em hiểu ý của các bạn đọc giả!)

Sơ đồ gia đình của họ sẽ như thế này:

ba, mẹ (của Mỹ Linh, chị của Mỹ Linh): vợ chồng.

ba (chú), mẹ (dì) (của “anh”): vợ chồng.

Nhưng do trục trặc, ta sẽ có:

ba (Mỹ Linh) + mẹ (“anh”)=Mỹ Linh + chị của Mỹ Linh.

ba (“anh”) + mẹ (Mỹ Linh) = “anh” [tên nhân vật sẽ hiển thị sau].

=> Mỹ Linh=(tuổi)chị của Mỹ Linh=(tuổi) “anh”.

[illegible]

•

T

Khi bước vào tầng đọc sách nằm ở đầu cửa vào. Anh khẽ sững người, trong thư viện hoàn toàn không có ai. Chỉ có anh và... Mỹ Linh?! Không hề có thủ thư!!! Khoang đã Mỹ Linh??

_M... Mỹ Linh em làm gì ở đây?! _Mỹ Linh ngồi trong góc của một chiếc bàn dài hơn 1m50. Cô bé chỉ như một chấm tròn nhỏ ở trong căn phòng vô cùng rộng lớn này.

_Thầy không thấy sao?! Em đang đọc sách. _không thèm ngó ngang gì đến Cảnh Phong, Mỹ Linh chỉ nói một câu rồi xoay đi, tiếp tục công việc.

_À, thủ thư đâu rồi, thầy muốn tìm một vài quyển sách.

_Thầy muốn tìm sách gì?! _Đẩy nhẹ gọng kính màu trắng, Mỹ Linh ngược lên nhìn anh.

_Không, thầy đang tìm thủ thư! _cô bé vẫn nhìn anh. _Nè, đừng nói là em chính là thủ thư ở đây nha! _một cái gật đầu gọn lỏn.

_Đây! số sách thầy cần tìm! _bó tay rồi, con bé này, phép lịch sự tối thiểu nó cũng không biết. Cảnh Phong đưa cho Mỹ Linh một tờ giấy, bên trong ghi tên của rất nhiều cuốn sách.

_Kệ sách thứ 358, ở hàng thứ 95 tầng 3. Nếu thầy muốn tìm những quyển tương tự thì ở kệ sách 23 hàng đầu tiên, tầng 4. _Liếc sơ qua một cái, cô bé nói.

_Ồ... cảm ơn em. _quái, con bé này là quái vật à?! Sao cái gì nó cũng biết thế? Sơ đồ trường, tổng số các câu lạc bộ, tên từng nhóm. Tên của hơn 1000 học sinh trong trường,... Không lẽ, đây chính là thần đồng nổi tiếng sao?!

_Thầy mau đi tìm sách thay vì ngồi suy nghĩ lung tung sẽ hay hơn đó. _vẫn ngồi đọc sách chăm chú, không hiểu sao Mỹ Linh lại biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Sau một hồi vật vã với hơn 10.000 quyển sách các loại. Cuối cùng Cảnh Phong cũng tìm thấy 10 quyển sách anh cần. Không biết Mỹ Linh đã về chưa?! Thư viện thì vốn đã yên tĩnh, ngày xưa anh học ở đây cũng thường trốn tiết mà vào đây đánh một giấc. Rồi anh gặp một cô bé...

Ôi, bây giờ đâu phải lúc hồi tưởng. Cảnh Phong bước xuống tầng đọc sách, lúc này tìm tài liệu anh cũng đã tìm thấy vài cuốn sách hay. Tranh thủ đọc trong giờ rảnh coi như giết thời gian.

Anh bỗng đứng yên lặng trong tích tắc. Bóng dáng gầy gầy đang ngồi một góc trong căn phòng rộng lớn. Ánh nắng ban trưa rọi qua khung cửa sổ phía sau, vài tia nắng trải dài trên đôi vai nhỏ của cô bé. Từng cơn gió nhẹ lướt qua làm tung bay vài sợi tóc mây màu hạt dẻ. Đường như phía sau ô cửa sổ là một cây bằng lăng già. Từng cánh hoa màu tím cứ vô tư theo gió bay vào trong khoảng không tĩnh lặng. Khẽ đáp trên mái đầu nhỏ.

_Thầy nhìn cái gì vậy?! _một giọng nói thỏ thẻ cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

_A... Không có gì kiểm chỗ ngồi thôi!!! _Cảnh Phong di chuyển đến chiếc bàn mà Mỹ Linh đang ngồi. _Ngộ quá! _anh vô tình thốt lên.

_Cái gì?! _đến bây giờ cô bé mới ngược đầu lên, dùng đôi mắt nâu long lanh nhìn anh.

_Tóc em thật mềm... _anh đưa tay khẽ xoa đầu của Mỹ Linh, không biết rằng khuôn mặt của cô bé đang ngày càng đỏ. Đúng là cô bé rất thích cảm giác này, trong phút chốc biểu cảm của Mỹ Linh chẳng khác gì một con mèo. Cảnh Phong khẽ cười. _... Giống con mèo.

Biết mình biểu cảm hơi lố, nhưng làm gì đây?!

“Bóp”

Dùng vũ lực để đổi chủ đề??? Mỹ Linh vì ngượng quá nên đã dùng sách không thương tiếc đập thẳng vào khuôn mặt “đập trai” của Cảnh Phong.

_Đồ... Đồ dê xồm. _dùng sách che đi khuôn mặt đang ửng đỏ của mình, Mỹ Linh yếu ớt nói.

_Cái gì vậy chứ hả?! _anh lăm bằm, Cảnh Phong rất thích mèo, khen cô bé như thế là có tội sao?!

_Em đọc sách gì vậy?! _xoa xoa bên gò má xưng phù sau cú đánh lúc nãy, anh hỏi.

_Sách chiêm tinh.

_A... thầy cũng biết nè! Em cung gì?!

_Thiên Yết.

_Còn thầy thuộc cung Cự Giải. Nghe nói là hai cung đó hợp nhau lắm đó! _về chiêm tinh thì quả thực anh không có hứng thú, mọi thứ đều do mấy đứa bạn nói, rất may là anh còn nhớ vài cái quan trọng.

Ồ kìa, sao cô bé lại nhìn anh bằng ánh mắt thăm dò thế kia. Cất cuốn sách chiêm tinh đó là có ý gì?! Dành mặt anh à?!

Anh tề đến vậy sao?! Gục mặt xuống bàn, khóc không ra nước mắt (ý là khóc giả đấy ạ). Nhưng không ngờ là có người lại “đỉnh chưởng” cái đòn đó.

_Thầy... thầy à! Thầy khóc sao?! _khẽ lay người Cảnh Phong dậy. Không nhúc nhích!!!

_Thầy à!!! Em không cố ý đâu!!! Em chỉ định chọc thầy cho vui thôi mà! ...

_Vậy là em không có giận thầy?! _anh bỗng “sống dậy” sau khi đã được Mỹ Linh chứng minh “tình yêu”. (Mỹ Linh: nói cái quái gì vậy hả?!)

_E... Em... _ngượng sinh ra giận...

“Bốp ”

Một lần nữa Cảnh Phong đã phải hứng trọn một cuốn sách chỉ vì tính nói bậy của mình.

_Nhưng nói gì thì nói, nơi đây yên tĩnh thật đó. _ôm hai bên má xưng vù, Cảnh Phong cực khổ nói.

_Um... đây ít ai lui tới, không khí rất trong lành... Nếu như không có thầy. _lại xoáy, ghét anh tới vậy sao?!

_Thầy thích chỗ này.

_... Thật không?! _Mỹ Linh mở to đôi mắt nhìn anh. Đây là lần đầu tiên Cảnh Phong nhìn thấy biểu cảm này, nó chứa đựng sự hi vọng và niềm tin rất lớn.

_Ừ thầy nói thật mà.

_... Lâu lắm rồi mới có người đến đây và nói câu đó. Em vui lắm!!! _cô bé nở nụ cười, nụ cười rất đẹp. Có lẽ đây là nụ cười thật lòng và lần đầu tiên anh thấy.

_Nơi đây số người đến hằng ngày gần như bằng 0. Không gian rất rộng và yên tĩnh, chúng ta chọn nơi đây là chỗ bí mật nhé. _Cảnh Phong nói. Mỹ Linh ngơ một hồi rồi khuôn mặt bỗng dưng càng ngày càng đỏ.

_Sao tự nhiên mặt em đỏ quá vậy?! _anh lấy tay đặt lên trán cô bé, nhưng không ngờ “lòng tốt ” đã làm mặt cô bé ngày càng đỏ hơn...

_Nya thầy tránh ra đi!!!!...

_Aha biểu cảm cũng giống con mèo nữa!!! Dễ thương quá!

_Thầy thôi đi!!!

...

7. Điệp Viên 007 Không Bao Giờ Bị L... Á Lộ Rồi!!!

Xin lỗi mọi người vì một vài trục trặc nên em xin phép up lại chap này. Nội dung thì vẫn như cũ (không có gì cần bận tâm).

_Xin lỗi anh tới trễ!!!_anh đã cố gắng dậy sớm nhưng không hiểu sao đến bây giờ anh mới đến được chỗ hẹn.

_Không sao. Em cũng mới tới. _trước mặt Cảnh Phong là một cô gái với thân hình mảnh khảnh, mặc trên người một chiếc quần jeans lửng và một chiếc áo phông trắng trông khá giản dị. Nhìn như thế thì ai lại nghĩ cô là một người thừa kế của võ đường nổi tiếng chứ?!

_À... Đây là quà của... _Thanh Trà lấy từ chiếc túi bên người ra một chiếc hộp màu tím thắt nơ, với ý định tặng cho anh một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Nhưng sức người KHÔNG có giới hạn, một cú dứt điểm... Oa Cảnh Phong đo ván rồi!!! (bây giờ mọi người biết hình em dán phía trên để làm gì rồi đúng hong. Minh hoạ đó. ^^)

_Hự _anh nên xem lại số ăn ở của mình, nhận quà cũng phải vào trạm xá.

Ở lùm cây gần đó...

_Tội nghiệp, chết sớm rồi siêu thoát sớm nha thầy!!! _Minh Phương ngồi núp lùm theo dõi là do nhiều chuyện thì biết rồi, nhưng tại sao Mỹ Linh cũng ở đây và nhân vật rất - liên - quan là Thánh Linh lại ngồi kế bên.

_Why?! Tại sao bọn này lại ở đây?! _dù nhiều chuyện thật nhưng có cần rủ cả đám đến theo dõi cuộc hẹn đầu tiên của người ta không?!

_Nya! Tao muốn ngủ!!! _Mỹ Linh giả giọng mèo con, 5h sáng đã bị con bạn cờ -hó tìm đến tận nơi và lôi đầu dậy. Hậu quả là nãy giờ gật gù như thế này đây.

_Tụi bây là fan trung thành của thầy mà không muốn theo dõi sao?!

“Có mà mới là ”fan trung thành ” ấy ”

“Mấy đứa này theo dõi người khác mà ồn ào quá!!! ” _có lẽ đám “ngây thơ trong trắng” của chúng ta vẫn chưa biết “con cáo già” Cảnh Phong đã phát hiện ra họ từ khi mới bước ra khỏi nhà. Rất may hôm nay là chủ nhật nếu không anh sẽ lôi đầu cả đám về trường hết.

_Đi đâu trước đây?! _quả thực rất nản, đi chơi mà chẳng tìm được chỗ nào để đi cả. Ngoại trừ võ đường, cửa hàng thể thao, câu lạc bộ kiếm thuật,... Thanh Trà chẳng biết chỗ nào vui.

_Khu trò chơi! _một giọng nói chọt vang lên, ai yếu bóng vía có thể bỏ chạy mất dép.

_Khu trò chơi! _Cảnh Phong theo phản xạ nói lại ý chang như “lời nói kì lạ”.

_Khu trò chơi?! Được đó. Chúng ta đi đi!!!

Và họ đi, tay trong tay mà không biết. Vẫn ở lùm cây gần đó...

“bóp”

_Mày làm cái gì vậy?! _Mỹ Linh vỗ đầu con bạn bên cạnh, chuyên gia xen vào chuyện của người khác.

_Tao chỉ nhắc tuồng thôi mà, có tội sao?! _mình giúp người ta mà không ai cảm ơn giúp một tiếng, là người tốt thiệt là khổ nha.

[Á, tránh xa tui ra... Đừng giết tui!!!! Á AAAAAAAAA...] _một loạt âm thanh kinh hoàng vang lên tưởng chừng như đang coi phim kinh dị 3D.

_Mỹ Linh à,... mày bị rối loạn tâm lý hay sao... mà cài đặt ba cái nhạc chuông đó?! _Thánh Linh quả thực phát rết với con nhỏ này, nhạc chuông mà cũng khác người một cách kinh hoàng.

__Thích. Được không, làm gì nhau?!!! __mệt quá, tên ngốc này ra về ta đây.

__Nghe... Nghe máy đi Mỹ Linh, tao sợ! __còn con Minh Phương này nữa, nhất như cái... gì gì đó ư?! Tác giả cũng không biết phải so sánh như thế nào nữa, chỉ biết con nhóc đó bây giờ đang run như con chó bị mắc mưa.

__Alo! __không hiểu sao mọi người lại khó chịu với nhạc chuông này, riêng cô bé lại thấy nó khá là sống động và hay theo một cách nào đó.

[Mỹ Linh ơi, thầy năn nỉ em làm ơn đổi nhạc chuông đi có được không?!] lại thêm một người góp ý, nó khó chịu đến thế sao?

__Vào. Vấn. Đề. Chính. __tại sao, tại sao ai cũng bức xúc vì cái nhạc này vậy chứ?!

[Mấy em theo dõi thì làm ơn im lặng đừng có chen vào chuyện của thầy được chứ?! Trong đám đó thầy chỉ tin tưởng mỗi em thôi, nói với bọn nó giúp thầy nhé.]

__Dạ, em xin lỗi.

“bíp”

__Tụi bây nghe thầy nói chưa?! __giọng nói âm phủ vang vọng trong không gian gần đó.

__Tao nghe, tao nghe, mày tắt cái giọng kinh dị đó đi!!! __không biết là vô tình hay cố ý, Minh Phương và Thánh Linh lại ôm nhau rét run. Quả thực rất giống, thôi thì để hai người họ như vậy đi, chúng ta đi đến cặp khác nào!

Bây giờ thì Cảnh Phong đang trong tình trạng lết đi không nổi sau khi chơi hàng loạt các trò “kinh dị”. Rơi tự do, khám phá nhà ma,... Còn Thanh Trà lại đang háo hức muốn chơi tàu lượn siêu tốc, nhưng ở khu trò chơi này rất đặc biệt, với đường ray dài thuộc hạng thứ ba trong nước, còn con tàu dùng để lượn kia được cài đặt chạy với tốc độ +30km/h. Nghe thôi cũng thấy phát hoảng.

__Trà à, tha cho anh đi! __cùng cực lắm rồi anh mới phải nín vấy bạn gái của mình mà van xin.

__Không được, hôm nay hẹn hò mà, phải ra dáng bạn trai chút chứ! ...A đến lượt tiếp theo rồi kìa, nhanh tay mua vé! Minh đi thôi!!! __lâu rồi anh mới thấy Thanh Trà vui như thế này. Nhưng bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng hơn...

__Trà oiiiiiii!!! __dù biết bị một người thừa kế của võ đường lôi đi cơ hội thoát được gần như bằng 0. Nhưng anh Phong nhà ta vẫn phải cố la hét cho đến hơi thở cuối cùng.

Tại băng ghế đá gần đây...

__Amen! __cả ba đang ăn kem nhìn tình cảnh hiện tại của anh mà không giúp được gì. Thôi thì cầu nguyện cho anh siêu thoát sớm vậy.

Sau một loạt các trò mạo hiểm, cuối cùng Cảnh Phong đã tìm được một trò cho ra hồn. Chơi xích đu ở công viên.

__Chỉ số lãng mạn của thầy gần như bằng 0. __núp lùm nhiều chuyện mà còn bình luận chỉ có thể là Minh Phương nhà ta.

__Thầy không biết đưa cô vào nhà hàng sang trọng hay đi ăn kem được à?! __và kẻ hùa theo không ai khác ngoài Thánh Linh.

“Bốp”

__Nhiều chuyện! __người có khả năng “tán đầu không chớp mắt” cũng chỉ là Mỹ Linh ngồi ở giữa.

__Haizz... __hít một hơi lấy sức, dù biết là chẳng có sức để mà lấy nhưng cũng làm màu cho nó vui. Cảnh Phong đi ra đám cây đằng sau, lôi ra ba đứa nhóc, “thầy” ra trước mắt Thanh Trà.

__Bắt quả tang rồi nhỉ?! Các tiểu thư và công tử đi đâu thế này? __đứng trước mặt Mỹ Linh, Minh Phương, Thánh Linh. Anh nghiêng răng nói ra từng chữ.

__Aha... Em chào cô. __hết cách rồi, Minh Phương! Đánh trống lảng thôi!

__Aha... Chào em! __dù không hiểu gì nhưng cũng chào lại cho nó vui.

__Đừng có đánh trống lảng, trả lời!!!

__A thựcra... __Thánh Linh bỗng nắm áo cả bọn rồi hô. __CHẠY!!! __và cả đám bắt đầu chạy loạn xạ.

__Mấy đứa trẻ này thiệt là... __nhìn theo những chiếc bóng dần khuất sau ánh chiều tà, anh lắc đầu.

__Em thấy chúng dễ thương mà.

__Chỉ có đứa đeo mắt kính mới dễ thương, mấy đứa còn lại... Haizz... À mà em định nói với anh cái gì?! __lúc trước khi bắt tội Minh Phương, có vẻ như Thanh Trà muốn nói với anh điều gì đó.

__À... __Đôi mắt của cô bỗng thấp thoáng buồn. __Giả sử thôi nhé, nếu một ngày em chết đi, anh sẽ như thế nào?!

__Anh sao?! Um... Anh sẽ luôn nhớ và yêu em. Có được không?! __dù không hiểu chuyện gì sắp xảy ra, nhưng anh hi vọng câu nói của anh có thể giúp cô cảm thấy bình an.

Cô cười, vốn cô không mong Cảnh Phong sẽ trả lời như vậy.

...

8. Thanh Trà

Cũng đã một tuần anh không tới thư viện, không biết Mỹ Linh có gác ở đó nữa không.

__Lâu rồi mới thấy thầy tới. __vừa bước vào tầng đọc sách Mỹ Linh đã “đón đường” chào hỏi.

__Um... Cũng đã 1 tuần rồi. __chỉ một tuần thôi mà sao có cảm giác lâu thật, dù gặp nhau hằng ngày nhưng đến đây lại có cảm giác hai người thân thiết đến lạ.

__Sao thầy nhìn buồn vậy?! __nhìn anh thoáng qua ai cũng nhận thấy được nét buồn trong đôi mắt của Cảnh Phong.

__Haizz đúng là không qua mắt được em... __anh ngồi xuống, đối diện với cô bé. __Nè, nếu thầy chết đi em sẽ như thế nào?!

__Thầy hỏi gì lạ vậy?! __lần này Mỹ Linh hoàn toàn chú ý tới anh, không còn vừa đọc sách vừa nói chuyện như mọi ngày nữa.

__Thầy nói NẾU cơ mà. __Cảnh Phong cười, nụ cười gượng gạo.

__Thầy đừng cười nữa, giả tạo quá. __cô bé lại tiếp tục lia mắt qua những con chữ trên trang giấy.

__Thầy xin lỗi, mà em trả lời thầy đi!

__... Em sẽ vẫn sống, vì thầy và em là hai cá thể hoàn toàn khác nhau. Nếu thầy chết thì em sẽ vẫn sống thôi. Biết đâu chừng còn tốt hơn đó. __kiếp trước anh có mắc nợ Mỹ Linh không mà sao cô bé lúc nào cũng đá xoáy anh hết.

__Em nói đúng,... __anh bắt đầu lật những trang sách, đôi mắt vẫn còn hiện đâu đó nét buồn.

Chuyện cũng mới xảy ra ngày hôm qua...

_Mình chia tay đi!!!! _cô gái đứng trước anh, dáng người mảnh khảnh nhưng đôi mắt lại mạnh mẽ đến kì lạ. Một thông tin quá đổi bất ngờ. Cảnh Phong cũng không kịp phản ứng. Mới ngày qua hai người còn lãng mạn tay trong tay hẹn hò. Mà sao bây giờ...

_Tại sao...

_Vì anh quá yếu đuối, ba em cần một người đàn ông mạnh mẽ để có thể bảo vệ được em. _thực ra cô không muốn như thế này, nhưng vì anh. Cô phải nói.

_Nhưng...

_Anh đã từng yêu em đúng không, dù gì cũng là đã từng, thôi thì anh xem như em đã chết rồi đi!!! _cô phải nhanh chóng kết thúc việc này...

_Nhưng đến bây giờ anh vẫn còn yêu em!!! _yêu nhau 3 năm, phải kết thúc như thế này sao?

_Nhưng từ khi con bé xuất hiện, mọi thứ đã khác rồi. Đúng không?! _Nếu ở đây lâu...

... _Anh không biết cô đang nói về ai, nhưng tại sao cô lại chắc chắn như vậy?

_Vậy đi... Xem như... Em đã chết rồi đi! ..._nếu ở đây lâu, cô sẽ khóc mất... Anh sẽ biết được cô có ý nín kẻo anh. Anh sẽ không để cô rời xa anh. Vì thế, cô phải đi. Để câu chuyện này được kết thúc...

_Vậy thầy hãy sống tiếp theo như yêu cầu của cô ấy. Cứ xem như cô ấy chết rồi đi. _từ khi nào một học sinh lớp 7 trở thành tư vấn tình yêu như thế này?

_Nhưng...

_Cô ấy không yêu thầy nữa thì thầy quên cô ấy đi! Người không trân trọng tình yêu như thế không xứng cho chúng ta bận tâm.

_Em nói phải! _cách động viên theo kiểu thực tế này có vẻ tốt hơn những lời an ủi “Không sao đâu!” “Đừng buồn”...

_Sống tiếp đi và chờ thiệp cưới của cô ấy. _Mỹ Linh thả những lời băng quơ vào không khí.

_Hả?! _liệu Cảnh Phong có nghe lắm không?!

_Sao?! _giả ngây.

_Rõ ràng hồi nãy em còn nói mấy cái câu... Gì gì đó. Vậy mà giờ làm ngơ là sao hả?!!! _con bé này!!!

_Không biết, không quan tâm, không nghe, không thấy!!! _và Mỹ Linh tiếp tục đọc sách bỏ mặc Cảnh Phong ôm một cục tức muốn trào ra ngoài.

Một tuần sau quả nhiên anh nhận được thiệp cưới của Thanh Trà. Cô ấy đi với một người đàn ông trẻ. Dù cười tươi để đón nhận nhưng chắc chắn rằng anh sẽ không đi đâu, như là dấu hiệu cho thấy. Chính anh đã đặt dấu chấm hết cho cuộc tình không có hồi kết này...

_Tại sao em lại biết Thanh Trà sắp đưa thiệp cưới cho thầy?! _và bây giờ họ vẫn đang ngồi ở thư viện, vẫn khung cảnh đó, vẫn năm bức tường đặc biệt đó... Thế nhưng giờ đây, có vẻ tâm trạng của anh đã tốt hơn ngày trước.

_Ba của cô Thanh Trà là ông ngoại em. Gia đình ông là một công ty lớn, nhưng dạo gần đây, công ty đang đứng trên bờ vực phá sản với những món nợ chồng chất. Việc cô ấy cưới người khác là một cách hiệu quả để có thể giải quyết được tình trạng hiện giờ của gia đình. _chuyện này rất quan trọng, vốn đã được những người trong gia đình họp mặt và quyết định, chỉ là do Thanh Trà luyến tiếc mối tình đầu của cô ấy nên việc chuẩn bị hôn lễ mới kéo dài tới tận bây giờ.

_Nhưng Thanh Trà nói cô ấy là người kế thừa một võ đường cơ mà?

__Đó là bên gia đình bà ngoại em. __một lớp che đây bên ngoài, chẳng qua dì ấy chỉ học rất giỏi võ mà thôi, không đến mức kế thừa cái võ đường gì đó. Nhưng mà thôi, cô ấy muốn giấu thì Mỹ Linh ta cũng sẽ giúp.

9. Mỹ Linh Thứ Hai?!

Hôm nay là một ngày mệt mỏi đối với anh, dạy thì ít nhưng chạy thì nhiều. Chạy tìm tài liệu, chạy kêu học sinh, chạy tìm giáo viên, chạy đưa tài liệu... Và bây giờ thì trông anh chẳng khác gì con ma chết trôi. Mỹ Linh hiện giờ đang ngủ mê say, OMG nhìn thấy người khác ngủ trong khi mình không ngủ được. Các đọc giả có biết cảm giác đó không?!

Khoan đã, Mỹ Linh là đây sao?! Nhìn không giống. Dưới tấm chăn mỏng màu tím oải hương, “mèo con” ngủ rất ngoan. Đôi mắt khép chặt lại (đây là thói quen xấu của tác giả cũng như Mỹ Linh, như thế này mới ngủ được). Khuôn mặt của cô bé tuy không hoàn mỹ nhưng bây giờ mới để ý thấy dáng của cô bé rất đẹp. Chiều cao trung bình, eo thon, chân dài với nước da trắng hồng... Ở tuổi này phát triển được như thế thì xem như cũng tốt thật. Khuyết điểm lớn nhất so với các bạn đồng trang lứa đó là: “hai lưng”. Nó không lên nổi nửa quả chanh!!! Mỹ Linh có dáng đi chuẩn, lưng thẳng, đi một hàng. Nhưng không ngờ nó lại làm lộ khuyết điểm “hai lưng” của cô bé. Đúng là con sâu làm rầu nồi canh.

__Dễ thương đúng không?! __một giọng nói nhẹ tựa như gió lướt qua tai làm Cảnh Phong chú ý. Xoay người qua hướng phát ra giọng nói đó. Mặt anh bỗng chuyển sang tái xanh.

Một cô bé khoảng chừng 3-4 tuổi, mái tóc nâu hạt dẻ ngắn ngang vai. Đôi mắt nâu một mí đó, sống mũi tẹt đó, chiếc trán hơi dô. Nó giống hoàn toàn Mỹ Linh, chỉ có điều khuôn mặt tròn và đôi má hồng lại khác hẳn với khuôn mặt buồn của cô bé. Điều làm anh kinh hãi hơn đó chính là chiếc áo mà con bé mặc nhuộm đỏ máu.

__Em... Em là ai?! __anh không muốn chấp nhận sự thật này, nếu con bé nói nó là Mỹ Linh chắc anh sẽ chết tại chỗ này.

__Em là Mỹ Linh! __nói một cách vô tư và bây giờ Cảnh Phong chính thức xỉu... __A! Thầy không xỉu được đâu! Thầy phải nói chuyện với em chứ?! __đỡ lấy anh, cô bé dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn Cảnh Phong có chút van xin, có chút đe dọa.

__Thầy không tin đâu! Rõ ràng Mỹ Linh đang ngủ cơ mà! __lết thụt lùi lại phía sau một cách sợ hãi. Anh run rẩy nói.

__Mỹ Linh? __cô bé nhìn người đang say giấc nồng trên chiếc giường mềm mại. Nhưng rồi lại mỉm cười. __Em xin lỗi, em tên là Nhã Linh, chị song sinh của Mỹ Linh. Em đến từ... Thăm kịch gia đình họ Trương cách đây 10 năm. __và bây giờ anh chính thức lết đi không nổi, từng tuổi này đây là lần đầu tiên nói chuyện với ma. Lết từ giường Mỹ Linh đến cánh cửa, phải nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

__Thầy đi đâu vậy?! __bằng cách nào đó Nhã Linh đã ngồi trước mặt của anh, rõ ràng là biết anh đang định làm gì mà còn giả nai.

__ÁÁÁÁ... Um, um... __Cảnh Phong lập tức ngồi dậy lết ngược lại phía sau, Nhã Linh cũng không tha. Xuất hiện ngay phía sau lưng bịt miệng anh.

__Suyt thầy im lặng đi! Mỹ Linh dậy bây giờ. __lời nói nhẹ như gió thì thâm bên tai như thoi miên anh.

__Bây giờ thầy bình tĩnh nghe em nói chưa?! __ngồi lơ lửng cách mặt đất khoảng một mét. Cảnh Phong vẫn chưa tin được con bé này vừa từ cõi chết trở về nói chuyện với anh.

__Em theo Mỹ Linh đã lâu rồi, từ khi mới chết lận. __ngồi xuống chiếc giường trắng, Nhã Linh khẽ vuốt ve mái tóc mượt như lông mèo của em gái mình.

__... __toi rồi, có khi nào con bé này về bắt mình đi theo nó cho có bạn không?!

__Mỹ Linh nói đúng, trí tưởng tượng của thầy thật phong phú. __hồn ma cũng đọc được suy nghĩ sao?

_Vậy bây giờ em xuất hiện ở đây, em muốn nói gì sao?!

_N... Mỹ Linh sắp gặp một nạn lớn, em muốn thầy bảo vệ nó! _vẫn đôi mắt biết cười đó, Nhã Linh nhìn anh.

_Th... Thầy sao?! _đây là lần đầu tiên có người à không phải, là ma. Lần đầu tiên có một con ma nhờ vả Cảnh Phong, nhưng anh vẫn chưa hiểu ý cô bé lắm.

_Đúng vậy. Em chỉ tin tưởng mỗi mình thầy thôi!!! _Nhã Linh lay lay vai Cảnh Phong đôi chân vô thức rời khỏi mặt đất, trong đôi mắt nâu của cô bé hiện rõ niềm tin rất lớn dành cho anh.

_Nhưng... _quả thực đôi mắt đó cũng làm anh bối rối, nhưng thực sự anh vẫn chưa hiểu chuyện gì cả.

_Rồi thầy sẽ hiểu thôi. Em tin thầy sẽ giúp được Mỹ Linh mà! Bởi vì thầy y... nó, đúng không?

_Hả? Em nói cái gì?! Thầy không nghe rõ! _tai anh bỗng ù đi.

_Thầy y... Mỹ L..., đúng không?! _hình dáng cô bé mờ dần.

_Em nói lại có được không?! _mọi thứ trước mắt anh bắt đầu xoay chuyển...

_Thầy... Y... Mỹ Linh... Đúng không?!

_Thầy à! Thầy à! _tiếng nói thổ thổ vang bên tai làm anh khẽ nhúm mày.

_Thầy!!!

“Chát!!!”

Một cái tát vào bên má phải là liều thuốc cho bất kì ai đang mê ngủ. Và nó như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Cảnh Phong trong ngày đông lạnh giá.

_AAAAAAAAAAAA !!!! Em làm cái gì vậy?!!! _lập tức ngồi dậy như zombies đội mồ.

_Em hỏi thầy mới đúng đó! Sao thầy ngủ ở đây?! _nhìn lại tư thế ngủ của mình, Cảnh Phong đỏ mặt. Anh đang ngủ trên giường của Mỹ Linh, không đáng nói. Nhưng đằng này anh lại ôm Mỹ Linh chẳng khác gì cái gối ôm à không giống cặp tình nhân hơn (Cảnh Phong: cảm lạnh đề! Đừng có bình luận lung tung! *vẫn đang ôm Mỹ Linh*). Nhìn chung thì Mỹ Linh cũng không ghét lắm, còn thích là đằng khác. Trông cô bé bây giờ chẳng khác gì một con mèo con.

_Thầy xin lỗi! _lập tức nhảy xuống giường, vậy vừa nãy chỉ là giấc mơ sao? Nhưng thăm kịch gia đình họ Trương - một công ty bất động sản nổi tiếng thời bấy giờ - là có thật. Chị của Mỹ Linh cũng có thật. Chuyện đó là sao?!

_Ihii... _một tiếng cười e thẹn vang vọng từ phía bên ngoài cửa sổ làm anh khẽ rùng mình.

_Thầy ngủ sớm đi! Khuya rồi! _bỗng dưng có cảm giác Mỹ Linh dịu dàng hơn thường ngày.

_Ừ, em cũng vậy! _Cảnh Phong không biết là do bị liệu hay do bị dụ mà bỗng dưng cũng dịu dàng với Mỹ Linh hẳn.

_Em tắt đèn?! _nhận được cái gật đầu đồng ý của anh cả căn phòng lập tức tối om. Đâu đó nơi góc phòng được thấp sáng bởi một chiếc đèn ngủ nhỏ...

... [các tình iu ngủ ngon!!! <3 tác=“” giả=“” cũm=“” ngủ=“” đây!=“”>

10. Một Sự Sắp Đặt... “vô Tình”

_Minhhhhhhh... Phươgggggggggg... _một âm thanh lớn vang vọng trong các phòng trên dãy lầu dành cho giáo viên.

Đôi chân dài thoăn thoắt đi như lướt trên sàn trắng.

“Rầm...”

_Con cờ - hớ Minh Phương đâu rồi?!!!! _đập mạnh cánh cửa bước vào phòng hội học sinh, không kịp nhìn xem có ai ở đó. Mỹ Linh đã la oai oái lên.

... Cả căn phòng chìm vào im lặng, trên chiếc bàn bên cạnh cánh cửa, một cô bé có dáng người nhỏ nhắn, mở to đôi mắt nâu nhìn chăm chăm vào Mỹ Linh.

_A xin lỗi, con Minh Phương có ở đây không?! _biết mình làm hơi lỗ, cô bé xuống nước nói giọng nhẹ nhàng.

_À cậu ấy... Hiện giờ... Không có trên ghế. _cả hai nhìn về phía chiếc bàn đặt giữa phòng.

Phía dưới chiếc bàn đó...

“Hahaha nó sẽ chẳng tìm ra ta đâu... Ta trốn quá kĩ mà... ?! ”Minh Phương đắc chí cười thầm trong bụng.
“Ahaha ta là một người thông minh...”

_Người trốn kĩ thật, đúng là một người thông minh mà ha!!!

_Tất nhiên hội trưởng hội học sinh phải thông minh chứ!!! _kiêu ngạo vuốt ve lọn tóc đen.

_Người “thông minh” hơn cả Mỹ Linh luôn đúng không?!

_Tất nhiên, ta vốn thông minh... _nhận ra có điều bất ổn, “người thông minh” nhà ta xoay người qua hướng phát ra giọng nói kì lạ...

_Mỹ... Mỹ Linh!!!!!!!!!!!! _sợ hãi, hội trưởng hội học sinh lập tức ngồi dậy với ý định “tẩu vi thượng sách”, nhưng tiếc cho Minh Phương nhà ta là cô đang núp dưới gầm bàn. Đứng dậy đụng gầm bàn, đau quá ngã xuống đất, nhưng cũng đụng gầm bàn bên cạnh. Rồi lại đứng lên, cũng ngồi xuống... Một vòng tuần hoàn vô vị.

_Chúng ta có nên chen vào không?! _thư kí hội học sinh nhìn Minh Phương, cơ miệng khẽ giật giật.

_Tớ nghĩ là không! _Mỹ Linh tự nhủ thầm “chỉ là quả báo thôi, chỉ là quả báo thôi!!!”

—

_Sao, có chuyện gì mà tìm ta đó?! _vẫn còn cứng miệng nhĩ. Bỏ mặc những cục u trên đầu cho Hoà Lan - thư kí hội học sinh - băng bó tay.

_Vâng, hội trưởng hội học sinh giải thích giùm tôi cái này!~ _Mỹ Linh nói bằng giọng âm phủ, xung quanh còn lớn vồn vài vòng sát khí.

_Ể. Cái gì?! _nhìn ngây thơ thật.

_Cái Này!!!! _quần lên bàn một cục giấy trắng.

_A, ... cái này... _trên giấy là kế hoạch diễn kịch trong ngày lễ hội trường. Vở kịch: công chúa ngủ trong rừng._Để xem... Công chúa: Trương Mỹ Linh. Hoàng tử: Phạm Cảnh Phong. Phù thủy: Mai Hạnh... (hime garu: what the ****/ tác giả: *cười gian*) Có vấn đề gì sao?!

_Không có vấn đề gì! Nhưng tại sao lại có vụ công chúa là học sinh, hoàng tử là giáo viên?!

_Cái này là vở kịch của hội học sinh với đội ngũ giáo viên mới vào trường cơ mà.

_Nhưng...

_Năm nay chỉ có thầy vào trường thôi, và chỉ có mày là thành viên mới của hội học sinh... Nói chung hỏi con Hạnh hội trưởng câu lạc bộ nhạc kịch đó! Nó với thầy hiệu trưởng là người soạn kịch bản và diễn viên đó!!! Ha nó đâu rồi?! _vừa dứt câu Mỹ Linh đã biến mất dạng.

11. Thánh Linh Tội Nghiệp.

__Haizz... Diễn xong thoải mái rồi, chúng ta đi chơi đi!!! __Minh Phương đứng phía sau hậu trường nhìn hai người kia từ từ bước ra. Bên cạnh là Thánh Linh, mắt cứ nhìn chăm chăm vào Cảnh Phong như muốn ăn tươi nuốt sống.

Mỹ Linh vừa bước ra đã bị nắm tay lôi đi, lúc đi mà mắt của Thánh Linh vẫn không rời anh, hậu quả là dẫm cục đá. Té. Một cách lãng xẹt.

Trong lúc ở dưới khán đài mọi người đang “ồ ” lên thích thú thì trên sân khấu...

Mỹ Linh và Cảnh Phong XÉM hôn nhau. Chẳng qua là vì cô bé đã kịp đưa tay lên che miệng lại. Hậu quả là hai người có nụ hôn gián tiếp và Cảnh Phong bị cho ăn dưa bở.

__Ra mọi chuyện là vậy. __bây giờ tại căn tin, Thánh Linh đang dùng khăn giấy lau tay cho Mỹ Linh. __Rất may là như vậy, chứ nếu như nụ hôn đầu của em bị tên Phó Chủ Nhiệm lấy mất thì anh cũng không biết xác của hân bị chôn ở đâu. __nói mà cứ liếc Cảnh Phong muốn lòi tròng, tay thì chà sát thiếu điều muốn cháy bàn tay của Mỹ Linh.

__Au... Đau... Đau em... __Mỹ Linh yếu ớt phản kháng.

__Rồi! Bây giờ anh sẽ sát trùng cho em bằng cồn 90°! __đổ chai cồn 90° một cách thô bạo như muốn dằn mặt anh. Nhưng, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Chỉ có Mỹ Linh là bị bắt đứng ra chịu trận giữa hai người họ.

__Tay em...

~Tình hình bên trong khá là gay gắt, bên ngoài thì mọi người lại nghĩ cặp này thân mật quá đáng. Bằng chứng là Cảnh Phong hiện giờ đang uống nước suối mà miệng cứ nhai “rộp, rộp ” Minh Phương ngồi bên cạnh mà còn nổi da gà.

__Để em cứu thầy trận này ha?!!! __xoay qua nói nhỏ với anh, Minh Phương xoay lại tán một đòn ngay cổ Cảnh Phong. __Thích Mỹ Linh à?!

__Phụt... Khụ... Khụ... __Cảnh Phong sắc, con bé gọi cái này là cứu, lỡ Thánh Linh nói “Ừ ” thì anh sẽ làm thế nào đây? Mà khoan, anh quan tâm đến những chuyện này khi nào vậy?

__... __không nói gì cả, Thánh Linh và cô bé từ từ xoay đầu lại như con robot, cũng giọng điệu vô tư đó. __Suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy má?! __cả hai đồng thanh.

__Tui là anh trai Mỹ Linh. Đừng có suy nghĩ theo cái lối trai gái bậy bạ đó nữa. __chắc mọi người vẫn còn nhớ nhân vật anh bỏ trong ngoặc kép ở chap “Quá Khứ”, Thánh Linh chính là tên nhân vật đó. Khá đặc biệt.

__Anh em?! __Cảnh Phong nheo mắt đánh giá.

__Sao tin nổi?! __Minh Phương chèn thêm một câu làm không khí trong bàn lên cao đến đỉnh điểm.

Nhưng trái với việc nổi khùng như mọi ngày, Thánh Linh chỉ lấy ra một chiếc kính, đeo vào.

__Giống chưa?!

__Không tin nổi!!! I như phiên bản nam của Mỹ Linh vậy.

__Tui là anh họ. Hình như là thế. Của Mỹ Linh, hôm qua ông ngoại bảo phải ra về chừng chạc để bảo vệ em gái. __vừa nói cậu vừa cất cặp kính lão mới chôm của ông ngoại hôm qua vào túi, trông có vẻ yêu quý nó lắm.

__À ra thế, cứ nghĩ cái gì. Ra yêu thương em gái cũng vì bị ông ngoại nhắc nhở nhỉ?! __mặt Minh Phương méo xệ nhìn Thánh Linh.

__Một lời nói vạ người nghe mà ha! __Mỹ Linh cuối cùng cũng có dịp chen vào cuộc đối thoại của họ.

__A hai người ở đây, em với Thánh Linh đi mua đồ ăn nhé! __mỉm cười nhìn hai anh và Mỹ Linh. Bất chấp sự phản đối quyết liệt của Thánh Linh, Minh Phương thụi một đòn ngay “chỗ hiểm”. Lôi đi sên sệt.

__Amen! __dù không hiểu gì lắm, nhưng có vẻ hai người sẽ đợi ở đây.

30 phút sau...

“... Tút... Tút... ” “Bíp”

__Alo!

“Thuê bao quý khách vừa gọi cả ngày không liên lạc được, xin quý khách vui lòng hẹn hò...”

“Bíp! ”

__Tào lao.

__Hể! Chuyện gì sao?! __Cảnh Phong ngồi đợi ở đây cũng lâu rồi, sức người cũng có giới hạn. Tới giờ ăn rồi.

__Minh Phương bảo em với thầy đi hẹn hò... __đôi má đỏ ửng, phần vì tức, phần vì ngại. Lúc này đây thì không thấy anh xuất hiện đâu! Thánh Linh.

__Hắc xì!!!!

__Sao vậy?! __với tay đưa cho Thánh Linh gói khăn giấy. Minh Phương tiếp tục chuẩn bị đồ nghề theo dõi của mình.

__Không biết! __giờ anh cũng chỉ ngồi chơi thôi. Mọi chuyện cứ để cho cô làm.

__Vậy... Chúng ta đi đâu trước đây?! __cắt ngang đoạn nguyên rửa của Mỹ Linh với cái điện thoại. Anh cũng ngại không kém.

__Chúng ta phải đi thật sao?! __không phải là không muốn, mặt Mỹ Linh ửng đỏ. “Bọn trời đánh!!!” (tác giả, Thánh Linh, Minh Phương: hắc xì!!!!) Mỹ Linh rửa thầm.

__Um... Nếu em không thích đi thì thôi. __anh xoay lưng đi, nếu ở đây lâu sẽ bị mất máu quá. Khuôn mặt cô bé dễ thương không chịu nổi.

__A... __nắm lấy đuôi áo của anh, Mỹ Linh vờ ngó lơ chỗ khác. __Thực ra... Cũng không hẳn là em không muốn...

Vào lễ hội trường, các lớp sẽ mở ra một hoặc nhiều gian hàng khác nhau để tạo không khí cho buổi lễ và gây quỹ cho lớp hay những thứ gì đó tương tự.

Theo như yêu cầu của Mỹ Linh, họ sẽ đi ăn trước sau đó mới đi chơi. Dù sao Mỹ Linh cũng là cháu thầy hiệu trưởng, Cảnh Phong là oshin bắt đắ dĩ mà cả trường này đều biết. Nên việc họ đi chung với nhau cứ coi như là tên hầu trung thành và tiểu thư đi!

Nhưng tác giả cũng khâm phục sự ngây thơ của cái trường này lắm, học sinh và giáo viên tay trong tay đi chơi mà chúng làm như không có gì ấy!

__Oa bọn họ bình tĩnh thật! Nắm tay luôn kìa!!! __ở gian hàng đồ ngọt gần đó, Minh Phương nhìn theo hai chiếc bóng khuất dần trong dòng người đông đúc. Miệng khe mỉm.

__Quan tâm làm gì chứ?! Đâu phải việc của chúng ta! __ngậm chiếc muỗng dính đầy kem vào miệng, Thánh Linh rùng mình, lạnh tê cả răng.

__... __Minh Phương bĩu môi nhưng rồi cũng nắm cổ áo của cậu lôi về phía đám người đông đúc. A! Họ quay lại kìa, có chuyện gì xảy ra sao?! __Vâng, tiền hai ly kem! __lễ phép đưa tiền bằng hai tay. Khe liếc về phía

hai “đại ca” của trường đứng trực hai bên cánh cửa. Rất may Thánh Linh đã nhắc nhở cô, nếu không Minh Phương nhà ta cũng không kịp biết ai sẽ khắc tên cô lên bia mộ.

__A nào! __tay cầm cây kem ốc quế, Cảnh Phong dùng chiếc muỗng nhỏ lấy một ít kem trong đó đưa gần miệng Mỹ Linh.

__... Hề?! __nhìn Cảnh Phong một cách ngây thơ rồi lại nhìn cây kem trên tay anh. Mặt cô bé bỗng đỏ ửng.

__A...~ __Cảnh Phong à, anh vô tư thật đấy.

__A... __đưa lại gần miệng Mỹ Linh nhưng rồi anh lại nghĩ ra thứ gì đó rồi rút tay lại. Mỹ Linh hớ. Tức đỏ mặt.

__Thầy xin lỗi... A nào!!!

__... __kìm nén cơn giận, làm lại một lần nữa. __A ...

Và mọi chuyện lại tiếp diễn như cũ. Cảnh Phong có vẻ khá là vui với trò này, giống như dự mèo vậy...

“Xoạc! ”

Tức giận, Mỹ Linh đôi chân dài của mình tép giò Cảnh Phong. Té, cây kem nãy giờ cô bé không ăn được cũng đã rơi xuống đất, “Ta không ăn được thì ngươi cũng đừng hòng ăn!!! ”. Lời cảnh cáo có ý nghĩa như thế.

Đi chơi, tại một quầy hàng bắn súng có thưởng. Mỹ Linh chăm chăm nhìn vào con gấu bông thần rừng Totoro màu xám.

__Em thích nó sao?! __anh hỏi, con thú nhồi bông này cũng dễ thương đó chứ.

__... __cô bé bắt giắc gậy đầu nhưng rồi lại lắc đầu. Gậy rồi lắc, lắc rồi gậy... người bình thường nhìn vào cũng đã muốn rút cái cổ rồi.

__Ha! Xem ta đây!!!! __Minh Phương đã đứng bên cạnh từ lúc nào, tay cầm cây súng lục nhắm vào con chó bông trước mắt. Khoan đã, trong quầy hàng chẳng phải là Thánh Linh sao?... __Chuẩn bị!...

“Bụp ” viên đạn nhựa bay đi...

“Bốp ” dù đã cố gắng tránh xa đường đi của viên đạn nhưng không hiểu sao nó lại “bẻ lái” nhắm thẳng vào mặt Thánh Linh mà đập.

__Hả, tớ nghĩ nó phải phát ra âm thanh “Bang” hay âm thanh gì đó đại loại như vậy chứ. __nhìn vào cây súng giả, có vẻ như Minh Phương không quan tâm viên đạn đã đi về đâu.

__Đây chỉ là cây súng giả với viên đạn làm bằng nhựa thôi, dẹp cái trí tưởng tượng phong phú của mày đi!

__Mỹ Linh cũng tập trung vào cây súng giả. Thánh Linh không bằng một cây súng.

__Làm ơn, ai đó hãy quan tâm tôi dùm một cái đi!

__Tới thầy bắn sao?!

Một cái gậy đầu gọn lớn.

__Khoan đã, em đi đâu vậy?! __nhìn Thánh Linh lăm lét trốn sao quầy hàng. Cảnh Phong bỏ đạn vào súng.

__Đứng ở đây thì sẽ chẳng có ai bắn em được cả!!! __trốn bên ngoài tầm bạt phía sau lưng những con gấu bông, Thánh Linh nói vọng vào.

__Ồ nếu em chắc thế. Ủa sao cây súng nặng vậy?! __nhận thấy điều bất ổn, anh định mở súng ra kiểm tra thì bị Minh Phương cản lại.

__Thầy mau bắn đi! Còn Mỹ Linh nữa chứ.

Thôi thì bỏ qua, Cảnh Phong nhắm vào con thần rừng Totoro ở giữa những phần thưởng lớn khác...

“Bang ” âm thanh kì lạ nhỉ?

Viên đạn bay tới chỗ con thú nhồi bông, khoan đã, đạn ơi! Cưng bay đi đâu vậy? À là chỗ Thánh Linh đang đứng.

“Bụp ” bay xuyên qua tấm bạt. Đó chẳng phải “kẹo đồng” trong truyền thuyết sao?!

___ đứng như trời trồng, vừa rồi chỉ cần Thánh Linh nghiêng người về phía trước một tí thôi thì đã die rồi.

__Đây... Chẳng phải là súng thật, nơi sản xuất “kẹo đồng” sao?! __hèn gì Cảnh Phong thấy nó nặng nề.

__Cái đó thì ai không biết. Nhưng điều quan trọng là tại sao nó lại xuất hiện ở đây?! __chị cũng đang thắc mắc.

__Cái này...

Mỹ Linh bắn, Thánh Linh vẫn phải núp sau tấm bạt. Tất nhiên cây súng của cô bé đã được kiểm tra, đó không phải là “nơi sản xuất kẹo đồng” bất hợp pháp, vì thế cuộc chơi vẫn tiếp tục.

Vẫn nhắm vào con Totoro đó, chuẩn bị... Bắn!!!

“Bụp ” ô kia, sao nó không bay đến con thú nhồi bông đó. Nó như chiếc lá bị gió cuốn đi ra phía sau tấm bạt.

__Nó đang múa kìa! __Cảnh Phong trầm trồ.

__Thật kì diệu. __Minh Phương cảm thán.

Sau khi xác định được chỗ của Thánh Linh đang đứng, viên đạn bỗng tăng tốc bay thẳng vào cậu...

“Bốp ”

__Á AAAAAAAA... __một tiếng la thảm thiết vang vọng tới các gian hàng bên cạnh.

__Tiếng la nghe thảm thiết quá... __Mỹ Linh nói giọng đều đều.

__Chắc trúng “chỗ hiểm” rồi. __các người không thấy lo cho Thánh Linh sao?!!!

...

12. Tình Cảm Thật Sự...

Tôi đã luôn giúp đỡ bạn của mình nhưng đến bây giờ tôi mới nhận ra...

__Hả! Tới nhà Minh Phương?! __mới sáng ra đã sắp xếp đồ đạc, có vẻ như sắp đi đâu vậy.

__Umk... Hiếm lắm mới được nó mời đó! __với tay lấy chiếc hộp màu đen trên bàn, Mỹ Linh nói.

__Nhà cô bé ở đâu? Có xa không?! __Cảnh Phong ngồi dậy, nhìn Mỹ Linh đang tất tả chuẩn bị hành lý. Chỉ đi tới nhà bạn thôi mà, có cần quan trọng hóa vấn đề không?

__Um... Không xa lắm... Có 5km thôi. __giơ năm ngón tay, tượng trưng cho đoạn đường sắp đi. Mỹ Linh cười... Hình như bị chuột rút cơ miệng rồi. Mà cũng phải, ngàn năm mới có một lần, cái con keo kiệt đó mới mời mình tới nhà nó chơi.

__5km?! Ồ gần đó. __có vẻ như anh chưa nhìn thấy sự kì lạ trong lời nói. __Mà chúng ta đi bằng gì vậy?!

_Chân!!! _có vẻ vô tư nhỉ.

_Ừm cũng được... _chưa tỉnh ngủ à!!!

Giữa một buổi sáng mùa thu trong vắt, không hiểu sao đang là mùa thu mà nhiệt độ lại cao như thế này. Lết “hai cái thân già” đi dưới ánh nắng của buổi sáng chói chang, đi giữa đường còn thu thập thêm “đệ tử” là Thánh Linh. Và thế là ba người lại tiếp tục đi trên đoạn đường 5km đến nhà Minh Phương.

_Nóng quá, thầy ơi. Thầy có câu nói nào làm mát không. _ý Thánh Linh là kể chuyện hay nói vài câu cho sung sức.

_Hả?! Thầy... Um... Kem. _một câu ngắn gọn và không trúng chỗ nào hết.

_... Còn Mỹ Linh thì sao?! _bơ anh một cái thật đẹp, cậu xoay qua cô em gái không rõ thân phận của mình.

_... Thảm kịch... Gia đình... Họ Tr...

_A!!!!!!! Đừng nói nữa! _con bé này sao lúc nào cũng lôi chuyện đó ra hù cậu hết vậy?

_Thấy chưa! Rét luôn rồi kìa! _Mỹ Linh cười gian xảo, muốn mát thì ta cho người mát.

_Người ta gọi đó là sự sợ hãi.

_Chào em, Mỹ Linh! Lâu rồi không gặp!!! _một cô gái đang mặt đồ maid, mở cánh cửa màu đen to lớn. Cô nhìn Mỹ Linh bằng ánh mắt trầm ám đến kì lạ.

_Vâng!... Cũng đã lâu rồi!... _đôi mắt cô bé bỗng sụp xuống hiện rõ ánh buồn phảng phất. Đã 10 năm rồi...

_A... Đây là... _chuyển tầm nhìn về phía hai người phía sau.

_A đây là “bạn” cùng phòng của em đồng thời cũng là phó chủ nhiệm lớp em: thầy Cảnh Phong. Bên cạnh là ông anh quý giá của em: Thánh Linh.

_Ô Thánh Linh đây sao?! Lớn quá rồi nhỉ?! _Thanh Tuyền giơ tay có ý xoa đầu của cậu. Thánh Linh bỗng gạt tay né tránh. Cậu ghét cô ta, đồ phản bội.

Trái với hành động kì lạ của Thánh Linh, Thanh Tuyền chỉ cười nhẹ. Có vẻ cậu vẫn còn hiểu lầm cô.

_Thôi mọi người vào đi, trông mọi người có vẻ mệt rồi. _rồi cô đứng sang một bên. Hướng tay về phía căn biệt thự màu trắng bên trong.

Dù Cảnh Phong chẳng hiểu mô tê gì nhưng cứ vào trước đi rồi tính .

_Em thắc mắc là tại sao chị lại mặc bộ đồ kì quái như thế này?! _vừa lúc vào cô bé đã để ý thấy bộ đồ trên người Thanh Tuyền có gì đó không ổn, sao lại là đồ maid hầu gái. Có phải là phim anime đâu chứ.

_Con bé đọc manga nhiều quá và nó chính là người chọn đồng phục cho chị. _Thanh Tuyền vừa nói vừa chấm nước mắt ra về tội nghiệp.

_À mà nó đâu rồi chị?!

_Nó đang nằm trên phòng. Nó bị sốt rồi.

_Uh?! Tại sao?! _cái con bệnh kia mới hôm qua còn cười nói mà sao hôm nay lại liệt giường rồi.

_Nó đi tắm... _lý do đẹp nhỉ? _... trong vòng 3 tiếng đồng hồ...

_Nó tỉnh quá!!!! _cả ba đồng thanh, con này chưa uống thuốc à?

_Phòng nó ở đây, mấy em vào đi. Chị đi lấy nước. _nói rồi cô xoay đi.

Mở cánh cửa màu nâu gỗ, bước vào căn phòng lớn với các hoạ tiết trang trí khá cầu kì. Cả căn phòng vốn được trang trí theo kiến trúc Châu Âu cổ. Trên chiếc giường màu trắng tinh khôi, Minh Phương nằm đó. Lười biếng nhìn những người vừa bước vào phòng.

Yo!!! đưa tay ra chào một cách mệt mỏi. Mắt Minh Phương muốn híp lại.

_Chào! Sao rồi?!_ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Mỹ Linh lấy tay đưa lên trán con bạn, nóng thật.

_Mệt, chị Thanh Tuyền nói tao không bình thường.

_Chứ có dân bình thường nào tắm suốt 3 tiếng đồng hồ không?_đặt chiếc hộp đen trên chiếc tủ đầu giường. Cô bé nói giọng châm biếm.

_Gì chứ? Lâu lâu thầy mới tới nhà tao chơi một lần. Ít ra thì cũng phải để tao sạch sẽ một chút chứ!!!

_Ý mày là lâu rồi mày chưa tắm!?!_sao cứ xoay người ta mãi thế?

_Không!!!! Tao làm gì có ý đó!!!! Mày thôi suy nghĩ theo cái hướng nghĩa bóng của mày đi!!!!

...

Nãy giờ hai nhân vật Thánh Linh và Cảnh Phong của cửa chúng ta bị mờ nhạt hơi bị nhiều mọi người nhỉ? Tại sao à? Bởi vì họ đang bận tham quan ngôi biệt thự của Minh Phương.

_Chị mang nước vào đây!_đặt những ly thuỷ tinh lên chiếc bàn tròn gỗ. Thanh Tuyền nhìn Minh Phương đầy ảm ý.

_Mỹ Linh nè! Chị nhờ em một chút được không?

_Eh? Dạ được!!!

_Vậy em đi theo chị xuống đây đi!!!

Nghe Thanh Tuyền rủ Mỹ Linh đi đâu đó, Thánh Linh như con robot thôi lục lọi bàn học của Minh Phương nữa. Tập trung tâm nhìn về phía hai người.

_Em có thể đi chung nếu muốn._nhận ra có ánh nhìn không tốt đang hướng về mình. Thanh Tuyền cười nhẹ.

Thánh Linh bỗng thay đổi sắc mặt trong tích tắc. Nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

—

Chỉ còn hai người trong căn phòng rộng lớn. Bầu không khí thật nặng nề.

_Thầy à! Đến đây ngồi đi! Em có chuyện muốn nói._Minh Phương vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh.

_Ừm... _Cảnh Phong hành động trong vô thức. Anh ngồi xuống ghế.

_Thầy uống nước đi! _với tay cô rót cho anh chút nước.

_À... Cảm ơn em! _đón lấy ly thuỷ tinh chứa những giọt nước sóng sánh, lòng bất giác cảm thấy có gì không ổn.

_Thầy có thích Mỹ Linh không?!

_Phụt.... _biết ngay mà. Con bé này có chịu cho anh yên ngày nào đâu. Uống nước cũng không được với nó. _Em nói gì vậy? Thầy không hiểu!

_Vậy để em nói lại! Thầy. Có. Thích. Mỹ. Linh. Không.?! _nhấn nài lặp lại từng chữ. Minh Phương cười nhẹ.

_Tất nhiên là không rồi. Thầy và Mỹ Linh là thầy trò mà. _không hiểu sao anh lại có phải ứng hơi bị thái quá với câu hỏi này.

_Thầy trò thì không được phép yêu nhau sao?!

_Nhưng Mỹ Linh còn quá nhỏ ...

__Tuổi tác không thành vấn đề mà! Mà thôi quay lại vấn đề chính. Thầy có thích nó không?!

___ __quả thực anh không biết phải nói như thế nào, bởi vì chính anh còn không hiểu được cảm xúc của mình. __Thầy không...

___ __Minh Phương đưa tay che miệng, ngăn cho anh nói những lời tiếp theo. __Thầy... Phải thành thật với cảm xúc của mình đi!!!

Thành thật với cảm xúc của mình...?!

__Haizz... Thầy xuống bếp xem chị Tuyền và con Mỹ Linh có cần giúp gì không?! Em ngủ đây!!! __nói rồi cô xoay mặt vào trong. Ngủ.

__A... __định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Có lẽ từ bây giờ người giải đáp các thắc mắc của mình. Chính là anh. Xoay gót bước ra khỏi phòng. Anh nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau khi cả căn phòng chìm vào im lặng. Minh Phương dần mở đôi mắt nâu to tròn nhìn lên trần nhà. Không hiểu sao cô lại làm điều này. Rõ ràng Minh Phương cô cũng có tình cảm với thầy, những hành động dịu dàng của anh tuy không dành cho cô nhưng không hiểu sao cô lại thấy ấm áp mỗi khi anh vuốt ve Mỹ Linh.

__Mình thật ngốc!!! __khẽ nhắm mắt cho nỗi buồn vơi đi. Cô dần chìm vào giấc ngủ.

__Mỹ Linh em đánh trứng đi!!! __đứng trong bếp bận rộn với những công việc tấp nập. Thanh Tuyền nói với sang phía Mỹ Linh.

__Vâng!!! __trong khi Mỹ Linh loay hoay với bếp bên này thì Thánh Linh bên cạnh đang nhìn chăm chăm về Thanh Tuyền.

__Đừng nhìn người ta mãi thế chứ! __tay đánh trứng mà miệng lại có thể nói ra những câu nói đậm ngang hông người khác chỉ có thể là Mỹ Linh.

__Làm... Làm gì có!!! __mặt Thánh Linh bỗng đỏ ửng lên.

__Em biết. Anh vẫn còn thích chị ấy phải không?! __nhìn cậu bằng ánh mắt ẩn ý.

__Không.

__Có.

__Không.

__Có.

Hai ý tưởng ngược chiều đụng nhau côm cốp. “Bùm chèo” chiến tranh lạnh xảy ra.

__Được rồi!!! Có. Được chưa?! __miễn cưỡng chấp nhận chịu thua. Thánh Linh lại lăm lét nhìn Thanh Tuyền.

__Em nói mà! Mà bây giờ anh có thích chị ấy cũng chẳng sao! Không ai ngăn cấm nữa. Vì ngày hôm đó, là do anh hiểu lầm thôi. Chị ấy ra đi không phải là do tự ý... Là do em. __Mỹ Linh nói. Mắt khẽ buồn, những động tác đánh trứng chậm dần...

10 năm trước...

__Ba mẹ con bé chết rồi, ai sẽ nuôi nó đây?! __một người phụ nữ với khuôn mặt trắng, môi đỏ có vẻ như vừa trét lên mặt toàn bộ dụng cụ trang điểm chỉ để làm cho da bớt lão hóa.

__Con bé còn quá nhỏ...

__Chúng ta đều có công việc làm ăn riêng...

__Liệu...

Hàng ngàn tiếng nói xung quanh cô bé nhỏ. Nhưng khuôn mặt cô vẫn tĩnh lặng như mặt nước trên hồ, không một gợn sóng - không một cảm xúc. Cô thừa biết họ đang nghĩ gì. Họ không phải không đủ kinh tế để nuôi cô. Đơn giản là cô bé là một gánh nặng. Bên cạnh là một cô bé khác khoảng 13-14 tuổi. Đứng nghiêm trang như đang thờ phụng một người của hoàng gia. Bỗng một người phụ nữ trẻ bước đến.

__Con có thể sống cùng chúng ta! __bà đưa đôi bàn tay hồng hào ra trước mắt cô bé. Đáp lại sự nhiệt tình đó của bà. Cô bé chỉ lắc nhẹ đầu.

__Cảm ơn “mẹ” nhưng con nghĩ là con nên về bên nội.

__Chị có thể sống cùng em. Mỹ Linh hãy cho chị theo!!! Chị có thể chăm sóc cho em!!! __cô gái đứng bên cạnh Mỹ Linh bấy giờ mới lên tiếng.

__Cảm ơn chị, Thanh Tuyền. Nhưng chị hãy đến nhà Minh Phương đi!...

__Không!!! Chị muốn theo em, chị muốn chăm sóc cho em, chị... đã nhận ơn của gia đình em nhiều rồi... __những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên đôi má gầy gò.

__Vậy thì... Hãy xem như đây là yêu cầu cuối cùng của gia đình em. Có được không? Hãy đến gia đình khác và có một cuộc sống tốt hơn...

__Nhưng...

...

__Chuyện là như thế. Hoàn toàn không như anh nghĩ...

__... Anh hiểu...! __bấy lâu nay cậu luôn tự dối lòng mình Thanh Tuyền là phản bội Mỹ Linh chỉ để quên đi tình cảm trái chiều của mình. Nhưng rồi theo thời gian, cậu nhận ra...

__Tạm biệt. Hôm nay quả thực rất vui! __dưới ánh chiều tà, chút ánh nắng hoàng hôn nhuộm đỏ cả không gian. Minh Phương vẫy tay chào Mỹ Linh.

__Bye! Tao có để quà trên tủ đầu giường của mày đó! __Mỹ Linh xoay gót bước đi.

__Eh?! Quà!? __Minh Phương ngơ. __Nhưng nhận dịp gì?! __cô nói với theo.

__Thăm bệnh!

__Nhưng tại sao?!...

__Mày dễ đoán quá mà...

Trong căn phòng vắng, một cô bé hì hục mở nắp của chiếc hộp quà màu đen. Bên trong đó là... Hai cây nến trắng...

__Nến trắng...?! __gì đây? Chẳng phải trừ cô chết sớm sao?!

__M... Myyyyyyyy Linhhhhhhh!!!!!! __lại một âm thanh chói tai nữa vang vọng trong khắp ngôi biệt thự cổ.

Đầu đó trên đường về trường của Mỹ Linh...

__Hắc xì!!!!!!

__Sao vậy Mỹ Linh?! __Thánh Linh xoay qua hỏi thăm.

__Không biết!!! __có lẽ cô bé buồn ngủ rồi. Hai mắt như muốn híp lại.

__Có ai nói xấu em sao?! __Cảnh Phong đi bên cạnh cũng quan tâm.

__Có làm gì xấu sao?! __hai người họ đang đưa nhau quan tâm Mỹ Linh à?

...

_Không biết! Em chỉ tặng quà cho con Minh Phương thôi!

_Vậy sao kì vậy ta?!!!

13. Giáng Sinh

_Này Mỹ Linh!!! Sắp tới giáng sinh rồi đó! _Minh Phương đập bàn trước mắt cô bé. Ra vẻ nghiêm trọng.

_... Ừ! Thì sao?! _nhìn Minh Phương một hồi rồi Mỹ Linh xoay đi tiếp tục đọc nốt quyển sách.

_Mồ! Còn trăng sao gì nữa?! Không tặng quà cho thầy à?!

_... _cô bé nhìn vào cuộn len và chiếc khăn đang đan dở trong ba-lô . Xoay lại lạnh giọng. _Không. Mà cái từ “mồ” đó là sao?!

_Đây là dịp tốt nhất để mày tặng quà cho “người ta” mà... _Minh Phương bĩu môi, thất vọng.

_Cái từ “người ta” tại sao lại bỏ trong ngoặc kép.

_Vậy là đến cuối cùng mày vẫn không chấp nhận sự thật. Rằng mày thích thầy... _câu cuối cô thì thâm vào tai Mỹ Linh đây ả ý.

_Mày đừng có mà bơ tao chứ!

_Bây giờ là tới lượt mày đánh trống lảng à?! _Minh Phương đập bàn đứng phắt dậy. Thay đổi tinh thần 180°.

_Đờ mờ... _chiến trường tranh đua võ miệng chuẩn bị bắt đầu...

_Thôi không cãi lý với mày nữa. Tao đi đây! _ơ? Sao vậy? Tác giả dọn sà ra rồi mà.

_Nếu mày chấp nhận tình yêu của thầy, mày sẽ phải hối hận... Mỹ. Linh

.

Ngước mắt nhìn con bạn đang nhảy chân sáo ngoài hành lang... Chắc nó không bị điên đầu nhĩ?! Mà điều đặc biệt quan trọng là... Lời đó chắc không phải nó nói đầu nhĩ?!

—Nếu mà như vậy thì nguy hiểm lắm —

_Mỹ Linh à!!! Biết hôm nay là ngày gì không?! _anh ngồi trên bàn soạn giáo án, hai người xoay lưng lại với nhau.

_... 25 tháng 12. Có gì đặc biệt? _liếc sơ qua quyển lịch trên bàn, Mỹ Linh vờ không quan tâm. Cái vụ này là do con Minh Phương nhắc thầy chứ không ai khác. Cảnh Phong có bao giờ để ý mấy cái tiểu tiết như thế này.

_Vậy thầy vào vấn đề chính luôn. Hôm nay giáng sinh đó. _nở nụ cười híp mắt, Cảnh Phong ngâm thơ vô bờ bến.

_Thì... Thì sao?!... _dù bên ngoài nhìn vào trông như cô bé đang làm bài tập rất chăm chỉ nhưng thực ra cô bé đang bối rối.

_Không có gì đặc biệt nói với thầy à?! _vừa nói anh vừa lôi ra một đồng hộp bọc giấy hoa. Bày ra như bán đồ si ngoài chợ.

_Không! _đến bây giờ mặt cô bé như quả cà chua. Xoay qua nhìn anh...

_Vậy sao... Thầy vốn rất mong quà từ em mà...

_Ổ đâu mà nhiều vậy?! _đứng hình nhìn đồng quà trên giường của Cảnh Phong. Mỹ Linh hét lớn, có vẻ như cô bé chưa nghe thấy câu nói quan trọng của anh.

_A! Mấy cái này... Là của mấy bạn học sinh nữ tặng cho thầy đó! _Cảnh Phong thật vô tư trong khi có thể bị quà đè chết bất cứ lúc nào.

Khoẻ miệng cô bé giật giật, dù biết là thầy có một lượng fan hùng hậu nhưng mà không ngờ số lượng quà tặng giáng sinh của anh lại có thể cao hơn cô bé cả nửa mét. (chém đây ^^)

Với số quà to nhỏ lớn bé khác nhau như thế này, liệu món quà tầm thường của Mỹ Linh sẽ như thế nào?

_Vậy là em không có gì để nói với thầy cả sao?! _ngồi chăm chỉ xếp lâu đài từ số hộp quà mà mình nhận được. A hình như dư vài món nha!

_Không. Mà thực ra là có. Cũng có nghĩa là không. Tóm lại là có. Nhưng thực chất lại là không... Ya!!!! Tóm lại là... _lôi ra trong ngăn bàn một chiếc hộp quà hình chữ nhật màu xanh biển thất nơ. Đưa ra trước mặt anh. _Giáng sinh vui vẻ! _Mỹ Linh cúi gằm mặt. Che đi khuôn mặt bầu bĩnh đang ửng đỏ.

_Hử? _ngây ngô không hiểu gì, nhìn món quà màu xanh cô bé đưa ra. Anh phì cười. _Cảm ơn em!! _xoa mái tóc màu nâu hạt dẻ mềm mại như lông mèo của Mỹ Linh. Anh cũng lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ thất nơ đen diêm đen quanh hộp. _Đây! Tặng em.

_... Trong đây... Đừng nói là có hai cây nến trắng nha! _nhìn món quà trang trí theo phong cách gothic. Sao giống món quà hôm đó của cô tặng cho Minh Phương...

_Không có!!! Chỉ có em mới chơi cái trò đó thôi!!!! _Khóc không ra nước mắt. _Sao lòng tốt của thầy luôn bị những người thầy tin tưởng và yêu thương nhất nghi ngờ vậy?! _Mỹ Linh nghe câu đó mặt bỗng đỏ ửng...

_Em sao vậy?! _thấy sắc mặt cô bé thay đổi. Anh quan tâm.

_Không... Không có. _nhận lấy món quà rồi xoay mặt đi chỗ khác.

_Em mở ra đi!!! _thích thú nhìn biểu hiện của cô bé.

_Um... _mở nắp chiếc hộp quà phong cách gothic. Bên trong là một sợi dây chuyền màu bạc với chiếc mặt hình đôi cánh thiên thần.

_Inox cao cấp đó nha!

“Ầm!!!! ”

Ảo tưởng của cô bé về sắc đẹp của sợi dây chuyền đã tiêu tan khi nghe anh kể về thành phần chính để tạo ra nó.

_Nhưng mặt dây chuyền thì bằng bạc và viên đá trên đó là thạch anh tím.

Thôi thì vượt giận, dù sao nó cũng được mặt dây chuyền có giá chút. Khi nào cực cũng có thể cầm cố chút đỉnh. :p

“Bụp”

_Cúp điện rồi! _cả không gian bao trùm bởi màn đen đặc kín. Mỹ Linh vô thức nín áo anh. _Không sao đâu! Có thể là nhà trường tắt đèn cho học sinh ngủ mà. _xoa đầu cô bé phần để trấn an, phần để cho cô bé nhận ra sự có mặt của mình.

_Nhưng mới 19h10... _tay cô bé siết chặt hơn.

_Vậy để thầy kiểm tra cầu dao... _bước đến gần cửa ra vào. Tìm chỗ cầu dao. Phòng tối nên khá khó khăn trong việc sửa điện nên tạm thời như thế này vậy.

“Tạch, tạch...”

_Không được... Có chuyện gì sao?! _ngước đôi mắt nâu nhìn anh. Cùng lúc đó ánh sáng bạc của ánh trăng rọi sang căn phòng, phản chiếu trong ánh mắt của cô bé. Ngỡ như chứa cả bầu trời trong đó.

_K... Không sao đâu... Chắc mạch điện bị lỗi thôi... _xoay đi chỗ khác che giấu khuôn mặt đang bối rối của mình.

“Đoàng!!! ”

_Á AAAAAAAA!!! _một phát súng xuyên qua lớp kính trong suốt của căn phòng. Dù nó không có mục tiêu nhưng cũng đủ cho Mỹ Linh sợ hãi đến khóc nức lên.

_Mỹ Linh! Không sao chứ?! _ôm chặt cô bé trong vòng tay của mình. Cảnh Phong dò xét xung quanh. Phát súng bắn ở phía trên cửa sổ. Không có ý nhắm vào ai. Nhìn xuyên qua lớp kính nơi những dãy lầu của kí túc xá học sinh A.

Có ai đó đứng đằng kia...

14. Rắc Rối

_Hơ... _trên đường đến lớp 7A1 anh khẽ ngáp. Tối hôm qua bị “dần” ột trận. Anh và Mỹ Linh không ngủ được.

_Thầy không sao chứ?! _nhìn anh với nét mặt lo lắng. Mỹ Linh chỉ sau một đêm mất ngủ khuôn mặt hốc hác hăng ra. Hay nói theo văn nói Việt Nam người ta gọi đó là. Trước kia đã xấu bây giờ còn xấu hơn.

_Um... Không sao!!! Còn sức để sống mà! _Cảnh Phong ra vẻ tràn trề sinh lực, thực ra anh cũng oải lắm. Nhưng cô bé đã sợ như thế thì anh phải cố gắng mạnh mẽ để có thể bảo vệ được cô.

_... _Mỹ Linh nhắm mắt khẽ thở dài. Cô bé biết ai là người làm những việc này mà. Nhưng làm sao để thầy không bị liên lụy. Đó bây giờ đang là ưu tiên hàng đầu của cô.

Đứng trước Minh Phương, cánh cổng trường đã khép lại từ lúc nào. Trong sân trường bây giờ chỉ còn hai người họ. Cứ đứng trước mặt nhau như thế, để mặc thời gian trôi đi.

_Là mày làm. Đúng không?! _Mỹ Linh lên tiếng phá tan bầu không khí đáng sợ đó.

_Uh?!... Mày nói cái gì vậy?! Tao không hiểu. _nhún vai như thể đó không phải trách nhiệm của mình. Minh Phương híp mắt nhìn con bạn ĐẮ TỪNG rất thân với cô trước đây. Bây giờ thì khác rồi. Bỏ tay vào túi váy, cô mỉm cười.

_Đừng có chối tao!!! _đưa ra trước mắt viên đạn trông có vẻ được làm rất công phu. Trên đó có khắc một vài họa tiết đặc biệt. _Là của mày! Đúng không? _gia đình Minh Phương là một khu công nghiệp chuyên tạo ra các loại vũ khí cho các cơ quan nhà nước. Cây súng đã bắn vào phòng cô hôm qua là một cây súng đặc biệt. Nó hầu như không sản xuất ra thị trường. Với tốc độ bắn kinh hoàng, cây súng có kích thước nhỏ gọn, tính sát thương cao. Chuyện dùng duy nhất một loại đạn đặc biệt chỉ có gia đình Minh Phương mới sản xuất. Nhưng thứ quan trọng là, tại sao nó lại xuất hiện ở phòng kí túc xá của cô bé?

_Uh?! Lần trước không phải tao đã cảnh báo rồi sao?! _bước đến gần đối diện với Mỹ Linh, cô nhón chân nói khẽ vào tai cô bé. _Nếu mày chấp nhận tình cảm của thầy. Mày sẽ phải hối hận.

_Tại sao? _dù sợ, dù biết con bạn sẽ làm gì tiếp theo nhưng mà, lòng tự trọng không cho phép Mỹ Linh sợ hãi.

_Tại sao? Tại vì tao. Thích. Thầy. Được chứ?! _lấy trong túi váy ra một sợi dây thừng. Minh Phương mỉm cười.

...

__Ủa học sinh nào lại ngủ ở đây vậy?! __anh cúi người xuống nhìn khuôn mặt của cô học trò đang “ngủ” dưới đất. Đó chẳng phải là... __Mỹ Linh! Mỹ Linh! Em sao vậy?! Mỹ Linh!!! __kêu tên cô bé một cách gấp gáp. Như thể chỉ trong phút chốc Mỹ Linh sẽ tan biến.

Có dấu dây thừng trên cổ. Anh bế xốc Mỹ Linh chạy đến phòng y tế. Sau đó anh sẽ điều tra về việc này. Rõ ràng cô bé đang có chuyện giấu anh.

__Tình hình của con bé có thể nói là tạm ổn. Nhưng tại sao lại có việc này xảy ra?! __giáo viên y tế nhìn anh trách cứ.

__Tôi cũng không biết. __Đan hai tay vào nhau đặt dưới cằm. Chân mày anh nhíu chặt lại.

__... Thầy hiệu trưởng mà biết sẽ rắc rối to đó. __cầm tách cà phê nóng khẽ thổi một hơi nhẹ. Cậu nhấp môi.

__Tôi biết chứ!

__... __khẽ vuốt ve mái tóc của Mỹ Linh. __Giống như lông mèo vậy!!! __mỉm cười thích thú.

__Cậu thôi đi! Nhìn giống lolicon* quá! __khó chịu nhìn cậu bạn cứ vuốt ve mái tóc của cô bé. Còn làm ra vẻ sung sướng, mãn nguyện nữa. Eo!!!

(Lolicon là những người thích mấy cô bé nhỏ, hai lưng... Hay là những cái gì đó đại loại như thế.)

__Chỉ vuốt thôi mà có mồn đâu... A hay là... __mỉm cười gian xảo. __Ghen rồi?!!! __giật thót, cái thẳng này nói cái gì vậy?

__Cậu... Cậu nói cái gì vậy?! __kìm chế, kìm chế. Ở đây là trường học, không được phép giết người.

__VẬY... Có thích con bé không?! __ngồi bên cạnh Cảnh Phong. Vị giáo viên y tế cười, ra vẻ vô tội.

__Không! Tôi không...

__Á a à... Không được dối lòng! __Trên nét mặt Cảnh Phong bây giờ bỗng dờ ững khi nào mà anh không biết.

__... Tôi... Không có thích... Mỹ Linh. __cả không gian im lặng. Tim anh khẽ nhói.

__Hả? Thầy nói cái gì?! __Mỹ Linh chột mở mắt nhìn anh.

__A em tỉnh dậy rồi, thầy Cảnh Phong nói là... Um... Um... Um

__Không có gì đâu, em đừng bận tâm!!! __bịt chặt miệng của cái tên bốn mắt nhiều chuyện. Cảnh Phong xua tay. Cười ngố.

“ __Á a à... Không được dối lòng! ”

Lời nói đó. Nó cứ vang bên tai anh mãi. Không được dối lòng? Đó là sao?

Hừm... Về Mỹ Linh à? Cô bé đó là bạn cùng phòng bắt đắ dĩ, là một đứa học trò ngoan nhưng hay nói những câu đăm ngang hông người khác, khá dễ thương... Còn gì không nhỉ? Mỹ Linh là ai đối với anh? Ừ đúng rồi, cô bé là ai đối với anh? Bạn cùng phòng? Học trò cưng? Em gái? Đều không phải!

Bước vào phòng kí túc xá, anh khá bất ngờ. Mỹ Linh đang thay tấm kính cho cửa sổ sau vụ việc hôm kia. Nhìn dáng người gầy gầy loay hoay với việc thay tấm kính trong cho cửa sổ. Anh khẽ phì cười. À mà đáng lí ra, đây là việc của anh. Nhưng không hiểu sao anh lại thích nhìn cô bé cực khổ leo lên, leo xuống chiếc thang nhỏ. Nó khá dễ thương.

__A... A... Á!!! __Mỹ Linh trượt chân mất thăng bằng. Tay cô với lấy chiếc thang nhỏ. Không được rồi. Té ra phía sau như thế này rất là đau nga!

“Rầm!!! ”

__Á ui... __hửm? Rõ ràng là cô bé mới té sao chẳng thấy đau tí nào.

Lồm cồm bò dậy, phía dưới cô bé có cái gì đó mềm mềm.

_Á thầy!!! _nhìn Cảnh Phong đã bắt tỉnh nhân sự từ đời nào. Làm gì đây???

15. Điều Không Ngờ...

Hôm nay là chủ nhật, thường thì mọi người sẽ về thăm nhà. Nhưng Mỹ Linh là một trường hợp đặc biệt, cô bé phải đi “phục dịch” cho hiệu trưởng để chuẩn bị cho kì thi cuối kì.

“Cạch ”

Mở cánh cửa một cách nhẹ nhàng, trên tay là một tách cà phê nóng. Đặt nó trên bàn làm việc của ông mình. Cô bé loay hoay sắp xếp mở giấy tài liệu lộn xộn trên bàn.

_Xin lỗi! Thầy làm phiền em rồi! _cầm tách cà phê nhấm một ngụm, hiệu trưởng nói.

_Không sao dù gì em cũng rảnh mà. _chăm chỉ làm công việc của mình, cô bé nói mà không xoay lại nhìn ông.

_Ta hiểu mà! Cháu đang tránh mặt Cảnh Phong đúng không?! _nở nụ cười tươi khuôn mặt cau có hàng ngày bỗng trở nên phúc hậu. Mà sao lại thay đổi xưng hô nhanh thế!

_Đừng tự tiện đọc suy nghĩ của người khác như thế! _xoay lại cảnh cáo ông rồi cũng bỏ qua tiếp tục làm công việc của mình.

_Cháu thích Cảnh Phong không?! _chuyển đề tài khả năng đặc biệt của mấy người à?

_Cháu không biết! _bình tĩnh mà đáp lời, không giống Cảnh Phong tí nào.

_Vậy sao?! Cảnh Phong thích cháu lắm đấy!!! _vẫn điềm tĩnh mà uống nốt tách cà phê đen sóng sánh.

_Sao ông biết?! Thầy ấy nói với ông à?! _ngưng công việc đang làm dở, Mỹ Linh chăm chú vào cuộc đối thoại nhưng không xoay người lại.

_Không! Cậu ấy không nói với ta. Tự ta biết... Qua hành động của cậu ấy! _ông dõi mắt vào khoảng không vô định trước mắt. Bàn tay vô thức thả lỏng cây viết.

...

Cả không gian bỗng im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng chim hót ở cành cây bên ngoài cửa sổ. Những giọt nắng nhẹ nhàng chiếu sáng không gian qua ô cửa sổ đóng kín.

_Kinh nghiệm tình trường của thầy phong phú quá! _im một lúc lâu, cô bé nói.

_Em nghĩ vậy thật sao?! _hiệu trưởng cười, có gì tự hào chứ?

_Mà em cũng nên cẩn thận đó!!! _quay về với công việc của mình, vẫn nét mặt nghiêm túc như mọi khi, ông buồn một câu hờ hững.

_... Em biết mà. _Minh Phương..

Không đơn giản đâu, đến bây giờ cô ấy mới ra mặt.

...

_Sao hôm nay em tới đây vậy?! _nhìn vị khách đang ngồi giữa phòng kí túc xá của mình, Cảnh Phong thắc mắc.

_Em là anh... Anh... Gì gì đó của Mỹ Linh hôm nay em tới đây giám sát xem thầy có “làm gì” em gái của em không?! _ngồi trên ghế, Thánh Linh đồng dục nói.

__Em nói vậy là sao chứ? Mà cái từ “làm gì” lại bỏ trong ngoặc kép là sao?! __cái phân cảnh này quen quen.
__À mà em tìm cái gì vậy?! __Nhìn Thánh Linh cứ loay hoay nhìn khắp xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó.
Anh hỏi.

__Phim “đen”.

__Em đang suy nghĩ cái gì vậy hả?! __sao thằng bé này lần nào đến đây nó cũng nói mấy câu nghe mà tức học máu. Học sinh thời nay...

__Thôi vào vấn đề chính. Thầy thấy Mỹ Linh như thế nào?! __ngồi xuống giường ngoan ngoãn đối diện với anh. Thánh Linh cười mà như bị chuột rút.

“Giả tạo quá, kinh. ”Cảnh Phong nghĩ, à hình như anh có vẻ giống Mỹ Linh rồi. Ngày càng nhiều...

__Dễ thương, hơi láu cá một tí... __có thật là chỉ có nhiều đó thôi không?

__Vậy với thầy nó là gì?! __Thánh Linh nhìn anh, đôi mắt nâu đỏ. Rất giống Mỹ Linh...

__Um... Thầy cũng không rõ. Chỉ có điều, con bé rất quan trọng với thầy.

__Hihi... Được rồi, vậy thầy có thích Mỹ Linh không? __vẫn là nụ cười híp mắt như ánh ban mai đó. Mà sao anh lại suy nghĩ nhiều về con bé đến thế?!

__Không. Thầy không thích Mỹ Linh. __sao bỗng dưng anh lại cảm thấy đau nhói bên ngực trái.

“Bịch”

Một âm thanh bất ngờ vang lên ngoài căn phòng.

__Mỹ Linh??? __chạy ra xem thử, quả như anh đoán, Mỹ Linh.

Trong lúc về phòng Mỹ Linh thấy anh cùng Thánh Linh đang trò chuyện. Nghĩ rằng không nên xen vào cuộc đối thoại này. Nên cô bé đứng bên ngoài không nghe hết mọi chuyện. Trong lúc bối rối thì trượt chân ngã xuống đất.

Ngại ngùng nhìn anh, đứng dậy vụt chạy đi mất. Cô bé cũng không biết cô chạy để làm gì? Chỉ có điều có một cảm giác hụt hẫng, đau lắm, nơi trái tim.

Có lẽ Mỹ Linh yêu anh rồi, cô yêu Cảnh Phong rồi.

__Mỹ Linh!!! __còn anh, không hiểu sao anh lại đuổi theo, phản xạ ư? Nhưng tại sao chứ?!

Cô bé, Mỹ Linh nói tóm lại là con bé là ai với anh chứ?! Tại sao anh phải đuổi theo nó khắp trường chỉ để giải thích?

Anh thích cô bé sao? Không đúng. Một cảm giác gì đó lớn hơn như thế này nhiều. Những nụ cười, những lời nói của cô bé, ánh mắt nâu thoáng nét buồn, hương thơm oải hương bay chấp chờn trong gió... Đó là... Tình yêu?! Đúng vậy tình yêu! Anh hiểu mình rồi!

Từ khi nào họ đã chạy đến ngã tư này? Trời cũng đã tối. Những ánh đèn hắt xuống bóng dáng nhỏ bé của Mỹ Linh sao mà đơn độc quá.

__Mỹ Linh!!! __anh gọi với theo?!

Cô bé xoay người lại, nhìn anh với ánh mắt buồn, trên đó còn vương vài giọt nước mắt chưa hong khô.

Đúng lúc đó, một chiếc xe đen sang trọng lao tới... Bên trong đó là...

“Rầm!!! ”người ta nghe thấy hàng loạt những âm thanh chói tai. Tiếng chó sủa, tiếng người la lối, tiếng còi xe cấp cứu,... Một chuỗi âm thanh kinh hoàng.

Anh vẫn đứng đó, nhìn thấy người mình thương yêu nhất nằm bất động trên con đường trải nhựa,...

Kết thúc như thế này được mọi người nhĩ?! :”)

Đùa vui, còn một chap quyết định. Mọi Người Nhớ Hóng Chap Nha! ~ cảm ơn mọi người đã theo dõi trong thời gian qua!

16. Là Bad Ending Hay Happy Ending?!

Thế cả hai thì sao...?!

Cảnh Phong đứng đó như trời trồng, đôi đồng tử anh mở to. Anh vừa chứng kiến người anh yêu nhất đang dần biến mất trước mắt anh...

Trong dãy hành lang trắng của bệnh viện. Cảnh Phong ngồi bất lực nhìn vào khoảng không hư vô nào đó. Bên cạnh là Minh Phương, những giọt nước mắt lăn trên đôi gò má phúng phính.

Em có lỗi với Mỹ Linh. Có lỗi nhiều lắm!... Minh Phương nói, những giọt nước mắt rơi lã chã.

... Cảnh Phong vẫn không nói gì. Vì anh thừa biết mọi chuyện không phải là vô tình. Mọi chuyện đều có sự sắp đặt sẵn. Mà người sắp đặt không ai khác chính là Minh Phương, người đang ngồi bên cạnh anh. Kể cả sự việc không mong muốn đang xảy đến với Mỹ Linh cũng vậy...

Dòng chữ trên phòng cấp cứu chợt tắt, một vị bác sĩ già bước ra. Ông nhìn mọi người bằng ánh mắt hiền từ, gật nhẹ đầu.

Như trút bỏ được gánh nặng, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

_Nhưng đừng vội mừng, các chấn thương khá nặng hiện giờ phải chuyển sang phòng đặc biệt. Tính mạng của cô bé vẫn còn gặp nguy hiểm. Nhưng cơ hội sống sót vẫn cao hơn. _nói rồi vị bác sĩ cuối đầu bước đi.

Cảm ơn bác sĩ! anh cuối người rồi xoay lại nhìn Minh Phương. _Em không được phép vào thăm Mỹ Linh.

Nhưng... Minh Phương định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Đã trễ rồi, bóng anh đã đi tới chân cầu thang.

Khi chỉ còn một mình tại hành lang, những giọt nước mắt của cô từ từ rơi xuống. Cũng đâu phải do coi muốn, vụ tai nạn đó... cô chỉ muốn hù dọa Mỹ Linh thôi, nhưng không hiểu sao chiếc xe thắng lại không kịp, tài xế bảo xe bị hư thắng rồi. Nhưng họ biết điều đó quá trễ. Chiếc xe lao đi với tốc độ tên bắn và rồi... Vụ tai nạn không mong muốn cũng đã xảy ra...

Nhớ tới điều đó càng làm cho Minh Phương đau đớn và cảm thấy tội lỗi. Cô đã khiến cho sự đổ kỵ trở thành tội lỗi cho chính bản thân mình.

Dưới ánh nắng buổi sáng trong vắt, cây bằng lăng già khẽ đung đưa theo từng đợt gió mùa đông thổi tới. Trong khuôn viên bệnh viện. Bây giờ là thời gian ít người lui tới. Đặc biệt ở khu chấn thương.

Anh đẩy chiếc xe lăn đi giữa hai dãy hoa. Mỹ Linh ngồi trên xe đôi mắt lim dim.

_Vào buổi sáng sương sớm là lúc những bông hoa đẹp nhất. _khẽ hít vào hương thơm của những cánh hoa hồng còn vương vài giọt sương long lanh. Mỹ Linh nói.

_Ừm... Đúng là rất đẹp! _anh cũng nhìn những cánh hoa lấp lánh trong cơn nắng của một buổi sáng mùa đông ấm áp.

_Bằng lăng nở rồi... _nhìn những chiếc lá đung đưa phát ra âm thanh xào xạc. Cô bé khẽ mỉm.

_Có lẽ tác giả không biết bằng lăng nở khi nào nhỉ?!

_Ừm... Lần nào cũng cho bằng lăng nở vào đây.

(Nói cái gì tui đó...?!!!)

__Mỹ Linh nè! Em thích hoa gì?! __vẫn ngược mắt lên nhìn những chiếc lá rung động. Cảnh Phong khẽ cười.

__Cúc trắng. Thầy sẽ mang đến mộ em vào năm sau chứ?!

__Hả? Em nói gì vậy?! __anh lo lắng hỏi.

__... __một sự im lặng.

__Mỹ Linh à! Mỹ Linh! Em nói gì đi! __lắc nhẹ vai cô bé. Nhưng vẫn không có dấu hiệu gì.

Đầu cô bé gục xuống. Đôi bàn tay thả lỏng. Cơ thể lạnh dần...

Anh nhìn phía tấm lưng gầy của Mỹ Linh. Một giọt... Hai giọt... Những giọt nước mắt từ từ rơi. Vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ ấy từ phía sau như muốn chia sẻ một chút hơi ấm từ chính bản thân mình... Liệu chúa có nhận ra mình vừa cướp đi mạng sống của một thiên thần...

1 năm sau...

Anh cầm một bó hoa cúc trắng, đi vào nghĩa trang. Chân dừng lại trước ngôi mộ mới được quét dọn. Có vẻ như Minh Phương đã tới đây trước. Từ hôm đó đến nay, Minh Phương luôn tránh mặt anh và Thánh Linh. Nhưng 2 tháng gần đây nghe đâu cô bé đã đi du học. Cũng tốt, như thế nó sẽ quên đi mặc cảm tội lỗi và tiếp tục cuộc sống.

__Thầy! __một giọng nói thô thể dội vang lên phía sau anh.

__... !!! __xoay người lại dường như ngay tức khắc. Nhưng rồi Cảnh Phong thất vọng, là Thánh Linh. Cái nụ cười ranh mãnh đó.

__Em lại trêu thầy rồi. __đặt bó hoa xuống trước mộ. Anh lườm Thánh Linh một cái.

__Giống lắm đúng không? Em tập cả tháng trời đó.

__Ồ. Hai người cũng tới à?! __người đàn ông với chòm râu bạc mỉm cười hiền từ.

__Thầy hiệu trưởng?! Mai Hạnh?! __nhìn họ đầy bất ngờ. Cứ nghĩ bọn họ đến trước anh chứ!

__Không biết bây giờ Mỹ Linh đang ở đâu?! __đặt trước mộ một bó hồng trắng. Mai Hạnh nhìn dòng chữ trên mộ mà chạnh lòng. Trương Mỹ Linh. Cuộc đời của cậu quá ngắn ngủi.

__Ở trường còn khá nhiều công việc, ta nghĩ không thể nán lại đây lâu! __ông cũng đặt một bó hoa hồng trắng trước mộ. Đứng nghiêm nhìn nó trong giây lát.

__Để cháu giúp ông! __Thánh Linh chỉ lấy bông hoa hồng vàng cài áo của mình đặt xuống mộ. Hoa hồng vàng mang ý nghĩa tình bạn trong sáng. Dù là anh em nhưng cậu luôn mong hai người có thể đối xử với nhau như hai người bạn tri kỷ. Nhưng muộn rồi...

__Có ổn không?! __ông nhìn cậu. Quả thực rất giống.

__Được mà. Ông cứ xem cháu như Mỹ Linh là ok! __cậu mỉm cười, một nụ cười che đi đôi mắt nâu buồn. Hình ảnh của cô bé bỗng chốc ùa về với mọi người.

__Được! Ta sẽ cho cháu mượn một bộ tóc giả. __ông nói, xoay lưng đi về phía chiếc xe màu đen đang đậu trước cổng nghĩa trang.

__Được. Cháu rất sẵn lòng. __Thánh Linh cũng cười tươi đi theo.

Mai Hạnh khẽ lắc đầu nhưng rồi cũng chạy theo.

__Này mọi người chờ con với!!!

Chỉ còn mình anh ở lại. Mỉm cười, anh cố không cho những giọt nước mắt rơi xuống. Đây là sự thật sao?!

_Mỹ Linh à! Ngày đó... có một chuyện thầy muốn nói với em... Anh yêu em! Hơi trễ đúng không?! Bây giờ... không kịp nữa rồi...

Đứng ở đó thêm một lát, anh cũng xoay lưng đi.

_Thầy!

Xoay tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó. Đồng tử anh khẽ dao động.

_Em cũng yêu anh! _Mỹ Linh đứng bên cạnh chiếc mộ của mình. Mím cười nhìn anh. Vẫn là nụ cười như ánh ban mai đó... Hình bóng đó bỗng biến mất trong chốc lát. Nếu không có nụ hồng đỏ ở trong tay anh, Cảnh Phong chắc sẽ nghĩ đó chỉ là một ảo giác.

Anh khẽ cười...

-End-

Kết thúc có hậu đúng không mọi người. ^^

Đùa cho vui! *bấm dập* Đôi khi cuộc đời không như ta nghĩ đúng không?! Nhưng mà khoan đã, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc mà! Mình biết, các bạn cứ xem như cái chữ “-End-” trên đó làm kiếng cũng được. Nói chung là mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Chữ end có nghĩa là kết thúc, nhưng kết thúc không có nghĩa là hết. Không biết những chuyện khác ra sao, nhưng ở đây. Chữ end là một khởi đầu ột chữ start khác. Và bây giờ...

Tác giả đi về quá khứ để thay đổi tương lai đây! Chúc tác giả may mắn đi!!!

+++++

Nếu Mỹ Linh không chết, nếu câu chuyện rẽ sang một hướng khác, nếu tác giả đủ tiền để mua một cái happy ending thì...

_Bằng lăng nở rồi... _nhìn những chiếc lá đung đưa phát ra âm thanh xào xạc. Cô bé khẽ mỉm.

_Hình như tác giả không biết bằng lăng nở khi nào nhỉ?!

_Um... Lần nào cũng cho bằng lăng nở vào đây.

(Thôi chúng ta bỏ qua đoạn này đi!)

_Mỹ Linh nè! Em thích hoa gì?! _vẫn ngược mắt lên nhìn những chiếc lá rung động. Cảnh Phong khẽ cười.

_... _im lặng rồi, không lẽ công mình về đây là công cốc sao?!

_Mỹ Linh à! Mỹ Linh! _khẽ lay người Mỹ Linh dậy. Lòng anh ngập tràn lo lắng.

Đôi mắt nâu khẽ mở. Cô bé ngược lên nhìn anh.

_Thầy? Có chuyện gì sao?! _ngáp một hơi thật dài, cô bé hỏi anh.

_Phù! Mà sao em lại ngủ trong lúc nói chuyện chứ?! _anh gào lên, suýt chút nữa thì...

_Em xin lỗi... Tại vì thầy kêu em dậy sớm quá... _bịt chặt hai tai để tránh bị rách màng nhĩ với cái âm thanh siêu lớn của Cảnh Phong.

_Vậy để thầy đưa em về phòng bệnh... _anh khẽ thở dài nhưng cũng đành đưa cô bé về phòng điều trị.

+++++

_Ổ căn tin bệnh viện chán thiệt đó, chẳng có gì ăn cả! _Cảnh Phong nhìn thực đơn lầm bầm.

_Thầy à! Em nói chuyện với thầy được không?! _Minh Phương đã đứng bên cạnh từ lúc nào, trên tay cô là một chén súp nhỏ.

_Ừm... Tất nhiên...

Anh đặt khay thức ăn xuống bàn ngồi đối diện với Minh Phương.

_Em gặp Mỹ Linh rồi!

_Phụt!!!! _đang uống nước nghe cô bé nói mà anh mém sặc. _Em nói cái gì?!!!

_Là nó chủ động kêu em tới. Nó nói nó sẽ tha thứ cho em, không tính toán nữa. Nhưng mà... chuyện này nó sẽ không quên đâu!...

Anh hồi hộp nghe Minh Phương nói từng chữ.

_Nó... Còn nói... Nó sẽ dần như tử em khi ra viện đó!!! _nói đến đây Minh Phương bỗng cười tươi rói.

_Mỹ Linh hăm dọa em mà em còn cười?! _anh tự thấy lo lắng cho con bé này.

_Nó nói như vậy chứng tỏ nó đã khỏe rồi!... _Minh Phương bỗng quay về với bộ mặt u buồn lúc ban đầu.

_Vậy... Thầy có tha thứ cho em không?!

_... Tất nhiên rồi! Em là bạn thân của Mỹ Linh mà...

_... Mà Mỹ Linh là người thầy yêu thương nhất đúng không?! _giờ nghịch đến rồi!!!

_Em... Em nói cái gì vậy hả?!

_Hihi mặt thầy đỏ lên rồi kìa!!!

_Em...

+++++

Đúng là bữa cơm hại não. Anh đi trên hành lang trắng khu điều trị. Có bóng ai đó đang tới.

_Mỹ Linh?!!! Sao em lại ở đây?! _anh chạy nhanh về phía chiếc bóng nhỏ phía trước.

_Thầy?! Em đang định kiếm thầy! _cô bé nhìn anh tay trái cầm bình nước biển di động. (xin lỗi mình không biết gọi là cái gì!!!)

_Làm gì?! _anh mở to mắt nhìn cô bé. Mái đầu nhỏ bị quấn một lớp băng dày, bên gò má phải bị chà sát xuống mặt đường, làm thành một vết sẹo. Rất may là có thể lành. Tay và chân đều bị thương nặng hầu như không thể hoạt động mạnh. Đến bây giờ việc đi đứng cũng gặp khó khăn.

_Em có chuyện muốn nói! _mặt cô bé khế đỏ.

_Um.. Là chuyện gì?!

_Thầy nè... Em chỉ nói một lần thôi! Thầy nghe kĩ đó!... _hít một hơi lấy can đảm, sao tim cô bé đập nhanh thế này? _Thầy à! Em nói em yêu thầy. Có được không?! _nhìn anh khẩn thiết, trong ánh mắt đó như dồn hết sự can đảm vào đó, môi Mỹ Linh mím chặt lại. Nhưng rồi lại thả lỏng, mặt cô bé nóng bừng, bối rối cúi mặt xuống đất. Lí nhí nói. _Không được cũng không sao!

Cảnh Phong bật cười.

_Trùng hợp là thầy cũng có chuyện muốn nói với em! _anh ra vẻ trêu đùa.

_Hả?!... _Cô bé ngược mắt lên, cùng lúc đó...

_... _một nụ hôn!!! Đúng vậy là hôn môi.

_... Thầy... Thầy... _nhìn anh bối rối. Cô bé lấy tay che mặt xấu hổ.

_Anh yêu em! _Cảnh Phong cười...

Hình như người ta gọi đây là happy ending đúng không. Mà thôi kệ, người ta gọi gì cũng được, tác giả chuẩn bị đi dự đám cưới của bé Mỹ Linh đây! ~...

Khoan đã!!! Mỹ Linh chẳng phải đang học lớp 7 sao?!!! Mình đang viết cái loli gì vậy?! *

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-a-em-noi-em-yeu-thay-duoc-chu>